

ЖІНОЧИЙ СВІТ

WOMAN'S WORLD

Ч. 9 ВЕРЕСЕНЬ 1957

ЖІНОЧИЙ СВІТ

Рік VII Вересень, 1957 Ч. 9

Видає Організація Українок Канади ім. Ольги Басарабової.
Редаґує редакційна колеґія.
Всю кореспонденцію й передплати висилати на адресу:
"WOMAN'S WORLD"
Box 791 Winnipeg, Man., Canada
Ціна одного числа — 25 ц.
Річна передплата в Канаді, в ЗДА й інших країнах $3.00, піврічна $1.75.
Річна передплата в Англії і Австралії 1½ ф. штерл.
Редакційна колеґія застеріґає собі право скорочувати рукописи. Рукописів не звертаємо.

Друком "Нового Шляху", 184 Александер Ав., Вінніпеґ, Ман.

WOMAN'S WORLD

Vol. VII September, 1957 No. 9

Published by the Ukrainian Women's Organization of Canada.
Edited by Editorial Committee.
Correspondence and subscriptions should be addressed to
"WOMAN'S WORLD"
Box 791 Winnipeg, Man., Canada
Single copy — 25 c.

Yearly subscription in Canada, U. S. A. and other countries — $3.00.
Half year subscription — $1.75.
Yearly subscription in Great Britain and Australia — £1½.

Printed by the New Pathway, 184 Alexander Ave., Winnipeg, Man.

AUTHORIZED AS SECOND CLASS MAIL, Post Office Department, Ottawa.

ЗМІСТ

Обгортка Володимира Баляса

ПРЕДСТАВНИЦТВА "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

АНГЛІЯ:
Federation of Ukrainians in Great Britain
78, Kensington Park Road
London W. 11
England

ФРАНЦІЯ:
Mme Nina Kovalenko
5 Gasnier Guy
Paris 20
France

АВСТРАЛІЯ:
Mrs. Ivanna Durbak
489 Melbourne Rd.
Newport, Vic.
Australia

ЖІНОЧИЙ СВІТ

РІК VIII — ВЕРЕСЕНЬ, 1957 — Ч. 9 (93)

ВАСИЛИНА ВЕРГУН-МОДРИЦЬКА

ЛИСТ З УКРАЇНИ

СИНЯ КОВЕРТА, ПАПІР СІРЕНЬКИЙ,
ФІОЛЕТНІ БУКВИ, ЯК СЛЬОЗИ І КРОВ.
ПИШЕШ, ЩО КОХАЄШ І МЕНЕ ПИТАЄШ:
"ЧИ ТЯМИШ НАШУ ПЕРШУ ЩЕ ЛЮБОВ?"

"ЧИ ТЯМИШ НАШУ ОСІНЬ СТУДЕНТСЬКУ?
НА ЛИЧАКІВСЬКІМ ЦВИНТАРІ БУЛО.
ТИ СКАЗАВ: "ЛЮБЛЮ ІМ'Я МАРІЯ!"
Я ЦЕ ПРИВІТАЛА РАДІСНИМ СМІХОМ".

"ЧИ ТЯМИШ ОСІНЬ НАШУ ЖОВТОЛИСТУ?
ВЖЕ ТОДІ І ДОНЯ У НАС МАЛА БУЛА.
ТИ БРАВ ОБОХ, МЕНЕ Й ЇЇ, В ОБІЙМИ
І ТОДІ НАМ ОСІНЬ ВЕСНОЮ ЦВІЛА".

"ЧИ ТЯМИШ ОСІНЬ ГРІЗНОБУРЕВІЙНУ?
УВЕСЬ СВІТ ТОДІ БУВ "НА ГОТОВО!"
"ІДЬ! Я БУДУ ЖДАТИ" — Я СКАЗАЛА
І ТИ ПОВІРИВ У МОЄ ЩИРЕ СЛОВО".

***

МИНУЛО ЛІТ З ТОГО ЧАСУ ЧИМАЛО . . .
ТИ ТЕПЕР КРІЗЬ КУРТИНУ ШЛЕШ ВІСТКИ,
ЩО НАДІЄШСЯ ЗУСТРІТИСЯ ЗІ МНОЮ,
ЯК ЗОЛОТИТИМЕ ЗНОВУ ОСІНЬ ЛИСТКИ.

СИЛА ПРИКЛАДУ

Не від сьогодні відомий факт, що сила прикладу більш дійова, як слова. Хай би ті слова були й золоті, хай би вони були у формі прохання чи заохоти, приказу чи погрози, все одно приклад — живий, особистий приклад таки сильніший. Ніщо не дорівнює силі прикладу. Отже, як бачимо, приклад — це міцна й важлива зброя. Ця зброя ще й доступна всім. Та — а це ще важливіше — треба вміти цією зброєю орудувати, треба вміти її використати. Бо, як відомо, приклад може бути різний — добрий і поганий, корисний і шкідливий.

Вибравши цю тему до обговорення в нашій передовій статті, певно, що маємо на увазі отой добрий, моральний і жертовний приклад української жінки, а зокрема української матері. Бо хто ж, як не вона, українська жінка-мати може зробити найбільше добра своїм особистим прикладом. В її ж руках лежить майбутнє народу. Вона, а ніхто інший, виховує нове покоління, різьбить його характер, виводить "у люди". Тому то українська жінка-мати має велику нагоду виховати молоде покоління так, як вона сама захоче. Крім доброго характеру вона може дати дитині ще й українську душу. А щоб могти дати дитині цю українську душу, треба наперед її мати й добрим прикладом засвідчити її правдивість. Тут слова не поможуть. Тут треба живого прикладу. Прикладу любови всього рідного — своєї церкви, культури, організації.

Щоправда, це не є легке завдання до виконання. Живемо в часах боротьби за існування, в часах великого матеріялізму та ще й постійного нівелюючого впливу довкілля. Ці всі обставини доволі утруднюють матері виконати своє завдання як слід — зберегти українську душу своєї дитини, зберегти свою окремішність поза межами рідного краю. Не завжди приклад дає повні і тривалі наслідки. Все ж таки незаперечним фактом є, що добрий приклад це один з могутніх засобів у збереженні нашого релігійного й національно-культурного життя в країнах нашого нового поселення. Бо якщо мати має в серці любов до всього, що своє рідне — до церкви, мови, звичаїв, якщо вона ходить до церкви, говорить по-українському, береже свої культурні надбання, то певно, що й її діти будуть так робити.

Отож, коли бажаємо добра собі й своєму народові, не шукаймо причин наших невдач у нікого. Загляньмо вперше в себе самих. Відмежуймо слова від діл. Хай останеться тільки діла — добрі діла. Тоді наше завдання буде сповнене. Тоді й наше майбутнє буде більш запевнене.

ВАСИЛИНА ВЕРГУН-МОДРИЦЬКА

Жертвенне материнство

У житті кожної нації є проблеми, що є завжди актуальні і які треба завжди пригадувати ширшому загалові громадян. Одною із таких усе актуальних проблем — є проблема материнства.

Творець усього видимого й не видимого світу своєю далекоглядною і глибокоумною премудрістю забезпечив усьому живому сотворінню і всій природі можливість продовжувати свій рід. Людині, яку Він створив на образ і подобіє своє, дав особливі прикмети — душу, розум і свобідну волю, якими вона має урудувати так, щоб свій рід вести духово й фізично до Ним передбаченої досконалости, а по смерті до життя вічного.

Осягнути духову й фізичну досконалість, щоб не ушкодити ані душі, ані тіла, себто не поповнити будь-якого гріха, кожній людині є дуже важко. Помічним у тому стала релігія, зокрема релігія християнська, що оперлася на об'явлених правдах Бажих Старого й Нового Завіту, на науці Христа і Його апостолів, учнів і отців Церкви.

Християнська релігія, це не бездушне визнавання доґм, відмовлювання без надуми молитов, умертвлювання тіла — а це приношування з любов'ю у жертві себе самого і своїх вчинків, добрих діл, Творцеві. Коли жінка стає матірю, то вона приносить у жертві сама себе для того свого нащадка, вона віддає себе саму йому до розпорядимости. Привівши його на світ, мати повинна далі себе жертвувати для добра свого нащадка. Вона повинна дбати про те, щоб той її нащадок був духово й фізично кращий. Кращими люди не родяться, а робляться, каже народня приповідка. Робляться люди кращими через виховання.

Виховати дитину — не легко. Народня приповідка каже "легше каміння глодати, як дитину виховати" — і це правда. Багато жінок, щоб оминути труднощі, які зв'язані з вихованням дітей, намагаються зовсім не мати дітей, а як уже мають, то не займаються жертвенно їх вихованням. Вони, звичайно, обмежуються до вигодування дітей, а виховання, мовляв, вони набудуть.

Довголітня практика показала, що ніхто так не виховає дітей, як мати. Ніхто не вщепить так у серця дітей любови до Бога, до правди, до своєї віри, до свого народу і своєї батьківщини, як мати. Церква вчить правд віри, етики й моралі, школа вчить грамоти й дає знання, військо вчить орудування зброєю — а мати плекає душу дитини, вливає в її серце любов до Бога, до своєї релігії, до своєї родини, до батьківщини. Мати робить дитину володарем власних мрій, думок і відповідальности за свої вчинки.

Якщо матері хотять, щоб їх діти були справді "Божими дітьми і патріотами своєї Батьківщини", то вони мусять всеціло посвятитися їх вихованню, яке повинно опиратися на трьох принципах: 1) християнсько-релігійному; 2) духово-фізичному; 3) національно-державному.

Це виховання мусить бути проваджене з практичним виконуванням щоденних обов'язків самих матерей, як вихователькок, у відношенні до своїх дітей і дітей сповнюванню обов'язків супроти Бога, себе самого і своєї спільноти, родини, а далі громади й нації. Матері мусять пожертвувати свій час на те, щоб діти виконували обов'язки Божі — відмовляли щоденні молитви — рано й ввечері, ходили щонеділі і свята на Богослуження, приступали часто до сповіді і св. Причастя, брали участь у церковних імпрезах, хорах, приходили на навчання релігії і т. п.

Також мусять матері пожертвувати свій час на те, щоб їх діти були духово й фізично здорові, щоб виплекали в собі сильну волю і були характерними. На характер складається цілий ряд прикмет, та матері повинні защепити своїм дітям бодай ці три основні: послідовність, обов'язковість і чемність.

Вкінці третій принцип, що на нього повинні звернути увагу матері, це є сповнення обов'язків дітей у відношенні до своєї спільноти. Цими обов'язками є: вивченя дітей рідної мови, обзнайомлення дітей з історією свого роду й народу, вивчення українських пісень і танків, та розбудження любови до праці для добра української справи.

Як це все матері мають робити, щоб їх діти "вийшли в люди", чи подати на те якусь рецепту важко, бо в кожній родині є різні обставини, бо кожна матір і кожна дитина, це окремі індивідууми й тільки матір може найкраще зрозуміти свою дитину, а дитина може зрозуміти матір. Але одно я можу сказати, що кожна матір мусить, якщо вона бажає своїй дитині добра, пожертвувати для виховання свій час, свою приємність, а навіть і своє здоров'я.

Наша християнська релігія нас навчає, що Бог, хотячи людство очистити від первородного гріха, віддав свого єдинородного Сина на жертву — розп'яття. Коли ж наші матері хотять, щоб їх дочки і сини були кращими, мусять себе принести в жертві для їх виховання.

Пам'ятаймо, що бути матірю, це гордість, але бути жертвенною матірю, це найбільша почесть і найбільший обов'язок наложений Богом.

СТЕФАНІЯ НАГІРНА

Людмила Коваленко (Івченко)

(У 30-ліття літературної творчости)

Людмила Коваленко

Приїзд Людмили Коваленко до Ню Йорку на з'їзд Авторської Ліґи Америки, де вона від кількох років є членом (на жаль, одинока представниця українських письменників), дав нам нагоду знову зустрінутись і в дружній розмові дізнатися дещо про її минуле, розпитати над чим працює та які має пляни на майбутнє.

Ось дещо з біографії. Дочка вчителя. По закінченні гімназії студіювала на історично-філологічному відділі Вищих Жіночих Курсів у Києві, які неофіційно називалися університетом кн. Ольги. В той час у Росії жінкам не було дозволено студіювати на університетах.

Письменницькі здібності Людмили Коваленко проявилися в ранній молодості, але перше оповідання "Кулька" побачило світ тільки в 1926 р. в журналі "Нова Громада" в Києві.

Після того твори Л. Коваленко друкувалися в журналах "Червоний Шлях", "Життя і революція", "Ґлобус" та ін.

Крім ориґінальних творів письменниці, появлялися тоді також її переклади з французької мови на українську таких письменникві, як Золя (На щастя дам), Бальзак (Тридцятьлітня жінка), Вольтер (Кандид), Дюамель (Грозова ніч) та ін.

— Коли після процесу СВУ, куди попав і мій чоловік, мені заборонили перекладати, вірніше, коли заборонили Державному Видавництву України давати мені літературні переклади, я ще деякий час трималася перекладами технічних книжок з російської мови, бо треба ж було жити і після СВУ — каже письменниця. Згодом і це припинилося.

Друга світова війна принесла великі зміни. Письменниця Л. Коваленко опинилася разом із дочкою Лесею (талановитою молодою письменницею) на еміґрації, спочатку в Галичині, потім у Німеччині і врешті в Америці.

Цей період у творчості Л. Коваленко був дуже багатий. У Львові в журналі "Наші дні" появився "Неплатонівський діялог", на який звернув увагу Юрій Липа. У листі до редакторки "Наших днів", між іншими зауваженнями щодо цього твору, поставив питання: "Чи в нас знову з'явилася жінка з чоловічим розумом?"

Переїхавши в Німеччину, Л. Коваленко поміщувала свої твори в тодішніх українських журналах, як напр. "Заграва", де в 1946 р. була надрукована її комедія на 4 дії "Ксантиппа". У журналі "Арка" в 1947 та 1948 рр. появилося декілька її творів — п'єса "Героїня помирає в першому акті", оповідання "Страх", репортажі з подорожей, як напр. "10 днів у Нідерляндах" — тонко спостережливі, зо знанням літератури та побуту даної країни, легкого стилю, з тонким гумором.

У той час ставив театр В. Блавацького, на таборових сценах недруковану ще тоді її драму на 3 дії "Домаха", яку прихильно привітав глядач та критика.

Людмила Коваленко брала тоді також активну участь у громадській праці, як член Головної Управи "Об'єднання Українських Жінок на еміґрації" та як редакторка журналу цієї організації "Громадянка", де поміщувала багато своїх статтей, оповідань і фейлетонів, як напр. "Бабця Зайковська", "Ділова людина", "Тріюмф життя", "Витриманість чи розгуканість", "Горох", "По трьох роках" і багато інших.

Багато статей та інших творів Л. Коваленко зустрічали ми в часописі "Час", що виходив тоді в Фюрті (Німеччина).

Переїхавши до Америки, Л. Коваленко друкує свої твори в канадійському журналі "Нові Дні". Там появилися оповідання "Парис і Оленя", "Без імен", виняток із повісти "Японці приїхали", "Зустріч з Україною" та інші.

На весну 1956 р. вийшла в Канаді у видавництві "Ми і світ" збірка п'єс Л. Коваленко під назвою "В часі і просторі". Деякі з тих творів, як "Ксантіппа", "Героїня помирає в першому акті" та "Неплатонівський діялог" — ми зустрічали вже давніше. Три інші п'єси "Домаха", "Ковальчуки" та "Приїхали до Америки" — вперше появилися в згаданій збірці.

В рецензії на цю збірку п'єс відомий критик Ю. Шерех довше зупиняється на п'єсі "Домаха", як він пише "трагедії селянства в його зустрічі з окупантом". Це "конфлікт сві-

ту, що жив біологічним життям, оформленим у ритуал річних праць, обрядів, народжень і смертей, зо світом, де соціяльне хоче панувати над біологічним і заперечити його".

Авторка не розв'язує до кінця проблеми поставленої в "Домасі", але, як пише Ю. Шерех "винесла цю проблему одна з перших у нашій літературі і цього вистачить, щоб її 'Домаху' шанувати". (Нові Дні, 1956 р.).

Також дуже позитивно оцінює Ю. Шерех "Неплатонівський діялог" — "шкіц з психології втікача, що втратив усі речі, в полоні яких він жив, і відчув це — як початок внутрішньої волі". В цьому діялозі "психологічне підґрунтя... трагічного і водночас ажурнопрозорого, мережано-легкого кокетства, чогось вічно-жіночого".

Лука Луців у рецензії на згадану збірку п'єс, між іншим, пише, що в "Неплатонівському діялозі" "розмова ведена з такою гостротою, що її не посоромився б і найбільший драматург" (Свобода).

В комедії "Ксантіппа" Ю. Шереховi подобаються деякі діялоги. Він пише, що діялог у "Ксантіппи" "осягає часом гостроти стихомітії класичної трагедії", — як от напр. у сцені між Ксантіппою й Лаїсою в третій дії; репліки дотепні і водночас нерідко з глибоким підтекстом, а жанрово річ розгортається своєрідною анекдотою, але з трагічним підґрунтям, трагедією, але оповідженою з легкістю ґраціозної анекдоти".

Дуже цікаво схарактеризував Ю. Шерех п'єсу "Героїня помирає в першому акті". Він вважає, що ця п'єса різнилася серед інших п'єс у збірці "гостротою діялогу і визволенням від побутових рамок, одвертістю свого філософського задуму".

Лука Луців порівнює цю п'єсу з подібними, щодо тематики, творами Євреїнова та Л. Піранделло.

В розмові з письменницею ми довідалися, що вийшла друком і скоро появиться в продажу збірка оповідань на релігійні теми "Vita nora". Також друкується фантастичний роман — "Рік 2245".

В процесі праці трилогія — про початки національного освідомлення на Приозівщині. Також жде видавця збірка дотепних фейлетонів, сатир та гуморесок.

Зібравши все вище наведене, ми з гордістю стверджуємо багату та різноманітну творчість письменниці — повісті, оповідання, драматичні твори, сатири, фейлетони, гуморески, журналістичні статті і т. д.

З нагоди 30-ліття бажаємо Людмилі Коваленко ще довгі роки збагачувати українську літературу високоякісними творами.

СОФІЯ ЛЕМІШКОВА

Індивідуалізація в садку конечна

Вимога індивідуального трактування дітей є надто добре відома в педагогіці, проте в практиці дуже часто виховники її не додержуються. Часто кажеться: "як всі то всі, нема винятків!" З ґрунту фальшиве заложення! Тим більше поосібного відношення до себе потребують дошкільнята. Я боялася, щоб не стратити з очей підставової правди, що дитина це не доросла людина в поменшенні, але зовсім відмінна істота, якої психічне життя має свої окремі закони.

Бувають провідниці садків, що не знаючи добре психології дитини жадають від неї реакції прикметної дорослій людині. Дуже авторитетно виголошують дітям поучення і вимагають безоглядного пристосування до них. Це очевидно приносить більше шкоди чим користи дитині, бо притуплює розвиток її індивідуальности. Є це так званий касарняний спосіб ведення садка. Діти проти цього бороняться, як знають і можуть, але завжди перемога є за сильнішим, отже діти уступають. Правда, бувають ситуації, де потрібно рішучого кроку з боку виховника і є правила, що всіх обов'язують, але не треба бездушно, шаблоново примінювати їх в однаковій мірі до всіх вдач. Навіть випадки асоціяльної на око поведінки треба розглянути, дійти до причини і відповідно до вдачі дитини виміріти кару.

Завданням садівнички не є осягнути витресовану громадку, до деякої міри приголомшену, на показ при принагідних святкових виступах-пописах. Для життя нам треба виховати не отару ограничених, але сильні індивідуальності, які вміють постояти за себе і свої переконання, здібні до високих почувань, до захоплень ідеалами, одиниці творчі, готові до діл і до посвяти, до жертви, вразливих на оцінку спільноти і запобігливих.

Діти, що навчилися безоглядно слухати й тільки слухати, перестають самостійно думати, здаються на прикази, які дедалі стають для них альфою і омеґою. Мають готові рамки, не треба застановлятися і рішати, все є готове. І хоч у дальшому житті рамки садка не вистачають, то однак спосіб поведення і духове лінивство, яке постало з цього, останеться в них на все життя.

Попри це хочу зазначити, що не завжди можна давати дітям повну свободу. Це буває на годині вільних зайнять. Поза цим треба мати на увазі, що діти мусять вміти співжити з іншими, мусять вміти слухати й бути карними членами своєї маленької спільноти. Діти мають зрозуміти, що обов'язок повинен бути виконаний і від нього не можна відхилитися.

В усіх справах виховання співпраця дому

з виховником є конечна. Також проблема індивідуалізації вимагає допомоги зо сторони батьків, хоч би тільки інформаціями про дитину і приміненням порад виховника в поступованні супроти неї.

Одного дня прийшла до мене Юрчикова мама. Я втішилася нею, бо мені дуже залежало на цьому, щоб правильно виховувати мої дошкільнята, однак без помочі матерей це була б тільки половина висліду. Юрчикова мама була перша, що прийшла до мене з проханням. Вона розказала мені, що занепокоєна Юрчиком, який є дуже несміливий. "Уявіть собі, як він на другий рік піде до школи, то навіть рота боятиметься відкрити. Він такий боязливий, що на вулиці кожній дитині вступається з дороги". Вона мала всю надію на садок.

Я була їй вдячна за цю вказівку. В садочку я замітила, що Юрчик часто стояв з боку і не брав участи в іграх. Він був особливо тендітної будови, бавився здебільша самий. Я постановила помогти Юрчикові позбутися його несміливости. "Я потребую дуже зручного хлопця, щоб поміг мені вичистити формочки до піску, але нікого з малих, — я думаю, Юрчик це добре зробить". Юрчик радо взявся до роботи. На кінець я похвалила його: "Глядіть, Юрчик зробив це прекрасно". Хлопчина, сяючи щастям, сів на своє місце.

При грі діти тримаються за руки, роблять коло. Кожне з них рвалося до середини. Я візвала Юрчика, але він потряс головою, — відмовився. Я його не змушувала; інший пішов до середини. Другим разом я змінила правила цієї гри і викликала троє дітей до середини, між ними Юрчика. Вперше Юрчик не хитав головою, але пішов і бавився разом, бо не був сам у середині кола.

Гри в коло були мені добрим виховним допоміжником. Несміливих я витягала з їх ізоляції в середину, надмірно голосні мусіли стояти враз з іншими в колі Для Юрчика я винаходила щораз нові обов'язки. "Хто винесе мені стільця до города?" Всі діти зголошувались. Я переглядала їх по черзі. Напруження росло. "Я потребую таких хлопців, щоб не пустили додолу стільців". Відтак я вибрала п'ять вирізнених, між ними і Юрчика. З якою запопадливістю помагав він мені шурувати пачки на забавки, або вранці витирати порох!

Дуже причинилася до висліду руханка. Юрчик був проворний і звинний. Ми робили перегони. Увага, руш! — понад стіл, попід стілець. І хто з обох хлопців був скорше побіч мене? Юрчик. Хто плигав через обруч без зачіпки, хто ішов по бельках і не сховзнувся? То був Юрчик. Ми скакали понад линву, ми просовувалися попід неї. "Юрчик найліпше", кликали здивовані товариші.

Охота до руху лежить у кожній здоровій дитині. Руханка звільняє рухи й пориває, захоплює дітей. Вже само біганя в ритм тамбуріна має в собі щось незвичайно звільнюючого. Дрижача нервова істота тут безвільно вигладжується, тіло цілковито зосереджується на звукові інструменту й порушується повільно, або скоро, переходить з ходження до бігу, або з дрібних кроків до скоків.

Треба було бачити моїх дітей спочатку руханки. Зайвим є доказувати, що зчасом вони стратили свою отяжілість і зробилися оборотними й поводилися свобідно. Коли спочатку веліла я дітям бігати по кімнаті, то вони збилися в клубок в одному кутку і там товпилися. При цьому не могло бути мови про приємність з руху. Жадне з дітей не зважилося використати великий, вільний простір решти кімнати. Пізнище був інший вид. В просторі гармонійно порозділювані порушалися діти у свобідних, гнучких рухах, майже без взаємних зударів. Рух стався для них переживанням. Юрчик поза цим прийшов до переконання, що він потрапить дещо навіть краще робити від інших.

Ні Юрчик, ні жадна дитина не сміли замітити, що я його вирізнюю. В нього було б це викликало противні наслідки, бо тоді він чувся б під особливим наглядом. Коли він бавився в колі, я на нього не дивилася, в противному випадку він зразу чувся б непевним.

Одного дня я пережила велику радість. Коли я гукнула: "Хто хоче в середину кола?" — між охочими вперше зголосився теж і Юрчик. Без задержки перевів він гру до кінця сам по середині кола. Другу огненну пробу перейшов він на свої іменини. Іменинник мусів з цього приводу відограти зовсім особливу ролю, що його видвигала з-посеред дітей. Юрчик з розмахом вив'язався з цього обов'язку. Я відчула, що справа виграна. Юрчик став собою.

Пізніше його мама дякувала мені: "Це важко повірити як змінився мій хлопець". Для мене при цьому не було сумніву, що без співпраці батьків із садком, я не дійшла б до таких вислідів. Юрчикова мама приймала мої поради, а я теж була їй вдячна за деякі завваги. Я ж сама була щаслива почуттям: ти маєш завдання в садку, що є варті твоєї праці.

Впрочім я не є цієї думки, щоб садок був відповідним місцем перебування для всіх дітей. Деяким матерям я радила, щоб вони своїх дітей до садку не посилали, або тільки на дві, три години. Для слабовитих, нервозних дітей є нестерпним перебувати в одному місці з більшим числом дітей. Вже сам гомін численних дитячих голосів є обтяженням для нервів.

Три-річна тендітна Єва, яку мама, змушена обставинами посилає до садка, зносить товариство дітей як тягар. Я ніколи не вимагала від неї, щоб вона брала участь у спільних забавах, навпаки я помагала їй бавитися спокійно десь у кутку, оподалік від дітей. Однак більшість дітей прямо тягне до товаришів ігор в садку. Їх присутність поштовхує до дії і їх духовий розвиток робить у короткому часі великий поступ, чому допомагають нові враження і заохота.

СТЕФАНІЯ БУБНЮК

З КОНФЕРЕНЦІЇ МІЖНАРОДНЬОЇ ЖІНОЧОЇ РАДИ

(Репортаж)

Як уже було згадано в ч. 6 "Жіночого Світу", в днях 5 до 10 червня ц. р. відбулася в Канаді важлива й рідкісна подія — Конференція Міжнародньої Жіночої Ради.

Як відомо, МЖР це найдавніша федерація жіночих організацій різних країн світу без різниці на їх національність, віровизнання, расу і клясу. Вона постала 1888 р. у Вашінґтоні, ЗДА, з ціллю здобуття рівних прав жінці й об'єднання жіночих сил до праці в користь людства, родини й одиниці. В основу діяльности МЖР і сфедерованих у ній Національних Жіночих Рад ввійшло мотто: "Робіть так іншим, якби ви хотіли, щоб вони робили вам".

З такими ідейними заложеннями МЖР скоро виросла в могутню міжнародню силу, в т. зв. світовий жіночий парлямент, якого впливи вже були помітні в Конференції в Гаазі (1899 р.), Мировій Конференції в Парижі (1918 р.), Лізі Націй (1919—1939 рр.) і тепер в Об'єднаних Державах, де МЖР має консультативний статус (дорадче становище) в Економічній і Суспільній Радах. Досі багато законів у користь жінки й дитини перейшло завдяки заходам МЖР.

Міжнародня Жіноча Рада гуртує 37 Національних Жіночих Рад різних країн світу, хоч перед війною було їх багато більше. Всі країни, що опинились по війні поза залізною заслоною, відпали від МЖР. Українки, що належали до МЖР після створення Української Національної Жіночої Ради 1920 р., втратили своє членство в 1928 р. Згідно зо статутом МЖР, її членами можуть бути тільки жіночі організації самостійних країн. Не маючи змоги належати безпосередньо до МЖР, організовані українки у вільному світі включились до Національних Жіночих Рад країн, в яких живуть. І саме тим посереднім шляхом вони змогли взяти участь у цьогорічній Конференції МЖР.

Міжнародня Жіноча Рада відбуває свої Конференції що три роки в різних країнах світу. Остання Конференція МЖР відбулася 1954 р. в Гельсінках, Фінляндія, передостання в Атенах, Греція, а цього року припала ця велика честь Канаді. Це вже другий раз Канада має нагоду гостити у своїй країні жіноцтво всього світу (перший раз відбувала МЖР свою Конференцію в Канаді 1909 року). І Канада вдруге радо й гостинно відкрила свої двері делеґаткам МЖР у своїй найбільшій метрополії, Монтреалі. Патронат над Конференцією прийняв губернатор Канади, Вінсент Мессі, а підготовкою зайнялась НЖР Канади.

На Конференцію зібрались численно делеґатки й гості з 30-ти різних країн світу. Серед елеґантних пань з західнього світу можна було помітити й смаглявих жінок зо сходу у своїх народніх строях. Це були представниці азійських країн, Пакістану й Індії. Були й темношкірі з Південної Африки в ориґінальних завоях на головах та ручнотканих шалях на спинах. Це делеґатки Ніґерії. Були й представниці далекої Японії та Туреччини. Вони приїхали підготовити ґрунт на прийняття їхніх Жіночих Рад у склад МЖР.

На Конференцію МЖР прибуло й багато українок. У складі американської делеґації повноправною делеґаткою була п. Олена Лотоцька, голова Союзу Українок Америки, що є членом Національної Жіночої Ради Америки. Були також представниці Організації Українок Канади ім. О. Басарабової і Союзу Українок Канади, яких організації від ряду літ уходять у склад Національної Жіночої Ради Канади. Організацію Українок Канади заступали пп. Олена Залізняк, Стефанія Бубнюк, Ганна Мазуренко, Марія Чайківська й Ольга Сторожук. Від Союзу Українок були присутні пп. Софія Василишин (голова), Докія Янда, К. Міськів, О. Войценко, Л. Слюзар, А. Токарик і П. Шепелюк. Українську пресу заступали пп. С. Бубнюк ("Жіночий Світ"), Ірина Павликовська й д-р Наталія Пазуняк ("Наше Життя"), Ольга Войценко ("Український Голос") і Докія Янда ("Канадійський Фармер"). В характері гостей були ще — бувша голова Комітету Українок Канади, п. Марія Дима, домініяльна голова Ліґи Українських Католицьких Жінок, п. Катерина Кравс, представниця СУА, п. Катерина Пелешок, голова Відділу КУК з Форт Віліям, Онт., п. Олександра Тацюн і декілька монтреальських пань, членок льокальних українських жіночих організацій.

Розуміється, що приявність на такій важливій Конференції, як МЖР, це справді не абияка виняткова нагода і привілей, а одночасно ще й нагода здобуття великого досвіду в організаційних ділянках міждержавного маштабу. Тому то я з радістю привітала пропозицію Центральної Управи Організації Українок Канади заступити ОУК і "Жіночий Світ" на Конференції. В Монтреалі зустріла мене на станції п. Ганна Мазуренко (вона як делеґатка ОУК також на Річні Збори Національної Жіночої Ради, що відбулися перед самою Конференцією МЖР, приїхала раніше з Торонта до Монтреалу) і ми вдвох замешкали в каледжі Вікторія, одному з будинків Мек Ґільського університету, в якого просторих залях відбулась Конференція МЖР.

Перший день призначено на реєстрацію делеґаток і гостей на Конференцію та на різні розвагові прогульки впродовж Конференції. Ввечорі того дня відбулась пресова кон-

ференція з прийняттям для всіх делеґаток і учасниць Пресової Комісії. На цій конференції була заступлена англійська й французька преса. Українську пресу заступали вичислені вже представниці. Голова Пресової Комісії, мадам Бетті Барзин з Бельгії пояснила перебіг нарад Конференції МЖР та заявила, що всі наради будуть замкнені для преси, зате після скінчення кожної сесії будуть подавані звідомлення для вжитку всієї преси.

Ділові наради почались чергового дня вранці пленарним засіданням. Ще перед назначеним часом відкриття, залю заповнили спереду делеґатки у призначених їм місцях, а подаль засіли гості і преса. Перед авдиторією за великим столом примістилась президія. На залі панувала тиша. В усіх так і замітне було хвилювання і дожидання чогось незвичайного, великого, щось такого, що рідко в житті трапляється. Та справді незабутнім переживанням остався момент, коли на залю ввійшла президентка МЖР, д-р Джін Едер, струнка, висока постать з втіленням у своїм гарнім обличчі спокою, гідности і шляхетности. Вона привітала весь збір дібраними словами та запроєктувала прийняти в члени МЖР дві зголошені Національні Жіночі Ради з Ізраелю і Філіппінів. Гучними оплесками прийнято ізраельську делеґацію в члени (Філіппіни не вислали своєї). Відтак д-р Едер згадала зворушливими словами померлих членок, яких вшановано повстанням з місць та тихою молитвою, а з черги вшановано й Лейді Абердін, організаторку й першу голову Національної Жіночої Ради Канади, що її 100-ліття народин припало саме цього року. Коротку доповідь про Лейді Абердін виголосила п. Найберголм з Англії. Опісля екзекутивна секретарка, д-р Гелен Шнайдер-Ґмір, представила всіх делеґаток, що прибули на Конференцію. Одні за одними підносилися з місць делеґатки — жінки-фахівці, добре познайомлені з різними проблемами, що їх мали видвигати й вирішувати на Конференції. Слідували звітування НЖР за три роки праці. І знову за альфабетним порядком країн підносились голови делеґацій та здавали у трьох хвилинах річеві і змістовні звіти зо своєї діяльности. Тут помітна самопевність і виробленість у виступах делеґаток. Особливу увагу звернула на себе делеґатка Ніґерії, чіф Єлисавета, що піднесеним голосом звернулася до пленуму з закликом за виключення расової дискримінації з життя та за повну волю і свободу всім народам. Точно в означеній годині скінчилися звітування, а по полудні почалися праці комісій: Права і Суфражу, Міґрації, Здоров'я і Моралі, Жіночої Праці, Добробути Дитини, Міжнародніх Взаємин, Преси й Видань і ін. Всіх комісій було 14 й усі вони працювали впродовж Конференції над проблемами — домаганнями і пропозиціями, висуненими НЖР різних країн.

Ввечорі того самого дня відбулось святочне відкриття Конференції у просторій концертовій залі університету. На сцені засіли голови делеґацій, а за ними видніли їх прапори, внесені по черзі молодими дівчатами в моряцьких одностроях. Привітальні промови виголосили — гол. Національної Жіночої Ради Канади, п. Рекс Ітон і представники уряду Канади — провінціяльного і домініяльного, після чого слідувала знаменна програмова промова президентки МЖР, д-р Джін Едер на тему: "Чи жіночий рух пережиток, чи конечна потреба сучасности?"

Слухаючи цієї промови, вдивляючись у ті пишні прапори, розставлені на сцені, мимохіть думки ворушились одна по одній у голові та підказували відповідь: ні, жіночий рух не пережиток, а *пекуча* потреба сучасности. Де ж український прапор? Де інші прапори? Хто краще відчує цю несправедливість у світі, хто краще може змагатись з нею як не могутня жіноча сила, зорганізована в МЖР?

(Далі буде)

Д-р Джін Едер, зліва, промовляє під час святочного відкриття Конференції МЖР. Коло неї представники уряду й голова НЖРК, п. Рекс Ітон. Позаду сидять голови делеґацій, за ними їхні прапори.

СОФІЯ ПАРФАНОВИЧ

Лист до незнайомого

Добрийдень, Мій Пане!

Сиджу при столику в малій харчівні, що її називають тут "Інн" і снідаю. Підношу голову з-над тарілки, дивлюсь у простір вод, що синіють на овиді й кажу: "добрийдень, мій пане!"

Майже рік тому ми зустрілись там далеко, на Заході, дивились у сіро-срібну даль Пацифіку і я розказувала тобі про дії минулого; я забула, що ти принагідно знайомий і я стала тобі розказувати казки майбутнього. Ми дивилися як прибої океану розсипалися по пісковому побережжі і розглядали що вони приносять з далекої мандрівки, з безмежних глибин. Але вони приносили тільки дріб'язок і викидали його нам до ніг. Хоча там у далі й глибинах були пречудні скарби водяного царства. Але вони як життя: приносили тільки дріб'язок, хоча й воно має у своїх надрах безцінні й не завжди сподівані скарби. Присівши на камені, я розказувала тобі, чи може тільки собі, про блакитні затоки, що в них дріматиме наш яхт. Лазурні сяйва кадала розіскрена гладь на червоні скелі, що по них пнулись індіянські плайки. На них закаменіли сліди їхніх стіп, але кров їхня ввійшла в скелі й забагровіла їх.

Я не розказувала тобі про ті криваві дії, тільки про мандрівку, що її відбувають коханці. Ти дивився на мене своїми аквамаріновими очима, твоя бронзова чуприна розсипалася довкола чола. У твоїх очах було здивування: ми ж були чужі одне одному й припадково зустрілися. Чи й ти снував колись казки майбутнього, чи може вони були чужі тобі, так як я була чужа тобі? Настільки чужа, що коли ми розходилися пізнього вечора, ти навіть не попросив мене про звичайний, американський поцілунок, хоча ми провели цілий день, дивлячись на гори, мріючи про лазурні затоки й слухаючи моїх ніколи нездійснених казок мандрівних.

І тому я засипляла тихо й усміх не сходив з мого сну, спокійного сну там на горах Авальону. Бо ніч сипала іскрами зір у глибінь Пацифіку і ти ходив побережжям, може роздумуючи над неймовірними казками чужинки, а може шукаючи звичайних, нічних, чоловічих, пригод.

Але Пацифік шумів і бушував в клекітній далі і я чула шум його — він вдирався в вікна моєї принагідної кімнати й колихав мій сон на горах Авальону.

Ми зустрілися ще раз вранці. На твоєму обличчі була втома й може розчарування після нічних пригод, або порожнечі. Але я почула як туга родиться в моїх грудях, я дивилася в твої зеленкуваті очі й хотіла, щоб казки, що я розказала тобі вчора, здійснилися сьогодні і щоб ти залишився на острові серед Пацифіку й ми пішли в мандрівку горами, що вкрили острів і щоб знайшли блакитну затоку, де стоїть наш яхт готовий плисти в океанську даль. Але ти поглядав на годинник нетерпляче, бо ти спішився захопити літак, бо тобі треба було вертатися до твоїх буднів у гамірному місті. Так я втратила тебе вранці, не маючи тебе з ночі. Тебе проглинув континент, що ти з нього вийшов на один день, покинувши дійсність.

Рік минув з тієї пори й цілий рік я надіялася листа від тебе. Надією без основ, з тугою без оправдань чекала його. Туга моя росла в літі й збільшилася восени і я чекала листа, що ним ти покличеш мене до мандрівки. Бо яхт уже готовий у блакитній затоці. Але може туга ця не за тобою, чужим, тільки за чимсь нездійсненим впродовж всього життя?

Літо минуло й наближується осінь. І я сиджу на самоті в маленькому "Інн" над берегом озера Юрон, підношу голову, дивлюсь в блакитну даль і кажу: "добрийдень, мій пане!"

Нема нікого біля мене і порожнє місце напроти при столі і в далі дихає озеро Юрон — одно з озер твоєї батьківщини. Пливе воно з північної далі і від канадійських берегів, снує і плеще свої хвилі об піскове узберіжжя якогось села, де на день чи два я знову спинилася. У просвіті вулиць синіє озеро в день і гранатовіє ввечері. Воно дуже синє, холодне, кришталево - прозоре і на нього кажуть "блакитня вода". І його, як Пацифіка, не видно берегів. З вікна гостинниці видно тільки даль. Я вдивляючись у неї, кажу: "добрийдень, мій пане!"

Бо мені здається, що зараз же прийдеш, сядеш при столі, де місце для тебе і ми снуватимемо пляни нашої мандрівки кришталевою гладдю озера на нашому яхті, що не існує й не існував ніколи.

Але — тебе немає. Сходжу на надозерний пісок, сідаю на камінь і, замкнувши очі, слухаю озера й туги, що не гасне ніколи.

НОВИЙ УСПІХ МАРУСІ БЕК

Маруся Бек, відома радна українка в Детройті впродовж двох каденцій, цього року здобула у передвиборах для намічення кандидатів на пост посадника міста і міської ради перше місце. Вона, кандидуючи до міської ради, здобула найбільше голосів із усіх 73-ох кандидатів на 18 місць у раді. Це вперше в історії міста Детройту, що жінка очолила листу кандидатів до міської ради. Її брат, Іван Бек здобув другу кандидатуру на посадника міста.

Вітаємо п-ну Марусю з успіхом та бажаємо затримати перше місце й під час виборів.

КАТЕРИНА АНТОНОВИЧ

Чоловічий народній одяг

(ЧУМАРКА)

(Продовження)

Як ми вже казали, молоді парубки й чоловіки могли ходити в сорочці тільки в хаті, чи в себе на дворі, чи до праці. Коли ж вони виходили десь з дому, чи на вулицю, чи в гостину, то мусіли одягати верхній одяг, як це є звичаєм у всьому культурному світі. Цей звичайний у нас верхній одяг називається чумаркою.

Чумарку шиють з грубшого чи тоншого сукна в залежності від частини року, а вліті іноді шиють із зовсім легенької бавовняної матерії. Кольор чумарки буває темний — темно-синій, темно-сірий або чорний. Крій чумарки (гл. рис. чч. 1 і 2) нагадує жіночу корсетку з рукавами (т. зв. в нас на селі юпку). Вона так само як корсетка мусить прилягати до стану і поширюватись від поясу вниз, при чому в чумарці по всій спині коло паса ззаду роблять збори, іноді і з переду, але іноді рідше вставляють клинці, як ми бачили в ч. 7 - 8 "Ж. С." у свиті, і теж збирають навкола пояса. Чумарка так само щільно як корсетка прилягає до стану і її викраюють з окремих кусків. Спина має дві половини і по два бочки з кожної сторони. Цей крій робить гарну струнку фігуру. З переду чумарки іноді зборів нема, тільки ззаду і з боків.

До чумарки пришивають невеликий стоячий комір. Рукави вільні, досить широкі, навкруги плеча вирізані як у теперішніх одягах, або вшиті по рівній прямій лінії. Тоді плече спускають нижче, так само по прямій лінії пришивають рукав до плеча і шов плеча тоді лежить нижче. Спереду чумарку застібають на гачки, яких не видно зверху, по рівній лінії від середини шиї до стану. Чумарка завжди однобортна і спереду так само тісно прилягає до стану. З-під низького коміра видно вишивану сорочку і стрічку, яка зав'язана коло коміра сорочки і випущена зверху чумарки. Тоді чумарку підперезують широким поясом — червоним, зеленим, синім чи навіть у старших людей чорним з затканими поперечними полосами. Пояси бувають з тонкої вовни, шовкові, або навіть більш дешеві бавовняні. Обвивають поясом тісно стан; іноді як пояс довгий, то навіть два рази, а зав'язують трьома способами: з лівого боку пропускають один кінець зверху, один під низ пояса і спускають кінці, або з двох боків з права і зліва підводять кінці під пояс і спускають вниз по обидва боки і ще найрідше просто зав'язують спереду. Це в тому випадку, коли чумарка застібнена, але іноді її не застібають, особливо тоді, коли мають гарно й пишно вишивану сорочку, яку можна показати. Тоді пояс одягають не зверху чумарки, а під чумаркою на

Ч. 1 Ч. 2

сорочку й шаравари, а зав'язують такими самими способами. Тоді крізь розстібнену чумарку видно й сорочку й пояс і шаравари, а чумарка лежить вільно. Чумарка найбільш вживаний одяг в останніх часах в Україні. Вона може бути в залежності від матерії, з якої пошита, святочною, чи до дому і праці. Як виходять з дому, її звичайно застібають.

Довжина чумарки може бути майже по коліна, тоді видно кусок шароварів і не дуже високі чобітки. Деколи її роблять коротшою, так як корсетку посередині бедра. Чоботи такі як і в жіночому костюмі бувають різні, в залежності від того, коли надягають — легенькі з м'якої виробленої шкіри — сап'янці, або для праці з звичайної шкіри. Вони бувають різного рольору. І повторюю: мусимо знати різницю між московським чоботом і нашим. На жаль, малохто звертає на це увагу. В українських чоботах халявки рівні і дають м'які зморшки. Халявки московських чобіт складені в гармонійку від кістки вгору, а вже значно вище починається гладка халява. Дуже ріже око, коли до українського убрання надягають по незнанні московський чобіт! (Гл. рис. в "Український народній одяг" Катерини Антонович, Вінніпеґ 1954 р.).

Тільки діти в нас могли бігати в сорочечках і в штанцях. Зате хлопці завжди пишались чумаркою.

Ще раз хотілось би підкреслити, що ми маємо в нашій Україні такі самі звичаї як по всьому світі і не гаразд виходити по наших звичаях на виступи поза хатою в сорочці!

Це як би виступав на сцену співак або скрипак не в прийнятому для таких випадків костюмі — а в сорочці! Для чого ми мусимо себе виводити менше культурними?! Коли нашою тисячолітньою культурою можна пишатись між іншими народами! (Кінець буде)

АННА ФРАНКО-КЛЮЧКО

ЦВІТ ЯБЛУНІ

(Докінчення)

Гальшка, проводивши її, ішла самітна парком роздумуючи. Якою дивною судьбою сповнилися її бажання, її мрії. Вона дала йому порятунок у потребі. Але ж чи це має яке значення? Вона відчувала, що його серце було для неї замкнене.

Чекала вістки від нього, чи від його сестри, але вістка не надходила.

Зате за місяць вичитала вістку в газеті: "Обвинувачений Є. М., підозрений у шпигунстві в користь сусідньої держави, звільнений від вини і кари. Документи й посвідки з місць праці доказали звідки обвинувачений мав при собі велику суму грошей".

А по тижневі дістала Гальшка лист від Клявдії: "Євген скоро вийде з тюрми, буде він і вся родина щаслива, якщо зможе приїхати до них".

Велика радість виповнила душу Гальшки. Вона не роздумувала, не вглиблювалась, як буде і що буде. "Він врятований і вона його побачить" — це були два яскраві вогні, що обгорнули всі її думки й цілу її істоту в часі, коли сиділа в поїзді і їхала до Черновець.

Коли висіла, на неї чекала Клявдія. Обнімала її і цілувала, дякуючи.

Гальшка поглянула кругом, але Євгена не було.

Клявдія пояснила: "Тільки вчора ввечері випустили з тюрми, він на нас чекає".

Проїхали до середмістя, пройшли великий парк перед катедрою і тут Гальшка з віддалі побачила Євгена, що надходив проти них.

Вона не сподівалась і не очікувала, що ще колись в житті стрінеться з Євгеном і тому це несподіване побачення було більш радісне. Він цілував їй руки та уста тут же на вулиці, дякуючи за велику поміч. Він звав її ніжним іменням, що дав їй у перші дні їхнього знайомства. Неодмінно мусіла їхати з ними на село до їхніх батьків — вони старенькі, бажають її пізнати й особисто їй подякувати.

Скільки було радости, оповідань і сміху, подорож на село до його родинного дому була наче весілля.

Батьки вже очікували їх, вітали зо сльозами в очах, гостили по князівськи.

А ввечері, коли на дворі падав дощ, а вітер хвилями води раз-по-раз змивав шибки на вікнах, Гальшка з Євгеном сиділи в затишній теплій кімнаті.

Євген сидів мовчки, а опісля став відкривати Гальшці свої переживання.

Він, коли ще був зовсім молодим студентом, закохався шалено в безвартісну жінку. Вона мучила його до безтями, він навіть хотів застрелитись, хоч пізніше він і пізнав хто вона, не міг перестати її кохати. Він згорів у тім коханні і тепер кохати когось іншого він уже не в силі. Приятелька одна, друга — це тільки проминаючі захоплення, а те, що Гальшці хотів би дати, дати їй не може.

Гальшка плакала тихо, бо вона не могла зректися свого кохання, воно було таке сильне як колись його.

Примеркла радість з побачення, немов оцей безперестанний дощ падав на серце, гнітив його і приглушував.

В маленькій кімнатці, де постелили їй білу запашну постіль, довго в ночі сиділа при столику, писала до нього лист при світлі маленької лямпи. Сльози стікали їй по обличчі. Не замічала їх і не сушила.

"Я не жадаю від вас нічого і нічого не сподіваюсь, але некохати вас не можу, не можу викинути з серця того, що є моїм одиноким багатством" — писала вона.

На другий день Євген відвіз Гальшку до Черновець. Настрій в обох був поганий. То лаяв її, що має червоні підпухлі очі від плачу, то пробував жартувати, розвеселити її. Перед від'їздом поїзду ще пішли оглядати місто і прекрасну церкву, митрополичу резиденцію, прикрашену візантійськими мозаїками, заходили в музей і парки.

Та Гальшка мало що бачила у своїм горю, майже нічого не помічала.

Євген відвів її на двірець. Прощаючись, Гальшка подала йому лист, написаний вночі і сказала: "це моє прощання" та всіла до вагону. Він, не чекаючи від'їзду поїзду, відійшов...

Гальшка станула при вікні. Серце переповнене горем, одчаєм. Її кохання, її нещасливе кохання...

Та вітрець з отвореного вікна освіжав і холодив її розпалене личко, сушив сльози, успокоював серце й мозок.

Думки попливли легше, відрадніше. Роздумувала. Оце своє перше кохання не викине з серця ніколи, воно буде там на все життя. Воно буде їй світити в хвилини самоти й суму, воно й надалі буде виповняти її мрії і сни. Це буде її радість і щастя, заховане в найтаємнішім куточку серця.

Це мрії, це сон. Тим часом життя зовсім інакше, бо життя потопче, знехтує скарби душі молодої, — тож на життя треба дивитись одвертими очима, не через серпанок мрій, треба бути розважною і панувати над собою, а людей брати такими якими вони є.

І десь подівся біль, розчарування, одчай.

Вона поглянула вздовж коридору по присутніх. Тільки що тепер вона завважила молодого і пристійного офіцера на другім кінці вагону, що пильно поглядав в її сторону. Заінтриґована замітила, що кілька разів поглянула в його сторону, він невпинно поглядав на неї. Це було забавне і це її розсмішило. Її усмішку він видно прийняв як заохоту і став поволі приближатись до Гальшки, просуваючись поміж пасажерами, але так неща-

сливо, що по дорозі видушив шибку в вікні. Зчинився рух, прийшов кондуктор і бідному офіцерові прийшлося платити за зроблену шкоду.

Це Гальшку розсмішило й забавило і коли він підійшов до неї, вони стали говорити як старі добрі знайомі. Гальшка сміялась і жартувала всю дорогу, — сама себе не пізнаючи, чи це вона з тільки-що пережитою трагедією, з незовсім загоєною раною.

Офіцер був нею зовсім очарований, а під'їжджаючи до Львова, прохав побачення, зустрічі.

Та Гальшка холодно засміялась йому в обличчя без відповіді, кивнула головою і відійшла.

Приїхала до міста пізно ввечері, дощ тільки-що недавно перестав падати. Мряка немов серпанком обвивала вуличні ліхтарні, затягала таємничо заулки. Було тихо і спокійно. Місто збиралось до сну. Тільки вітер десь високо гнав розірвані хмари, немов мітлою вимітав небо. Показались зорі, а на сході зазначилась ясна пляма, там десь за хмарами ховався місяць.

Гальшка була тиха й сумна. Її хотілось скорше до дому, до рідних.

Ввійшла у свою кімнату, відкрила вікно. На неї подуло свіжим, ще вогким від дощу повітрям. Місяць виплив із-за хмар і обкидав сріблистим холодним світлом відсвіжену дощем природу.

А серед густого листя яблуні на тоненьких гильках гойдались великі золотисті запашні яблука.

Краса і доцільність у природі зв'язані нерозділько з собою, і в житті людини пора молодости повна мрій, бажань, захоплень і розчарувань кладе перші підвалини для дальшого життя.

Гальшка знала, що вона перейшла першу школу життя, може гірку й болючу, але вона навчила її розрізняти мрію від дійсности. Ця наука не пропаде марно. Заховане кохання глибоко в серці дасть їй силу самоохорони і критики до людей...

ЄЛИСАВЕТА ДАНИЛЯК, ЧЛЕНКА ЦУ ОУК, В ЕВРОПІ

Єлисавета Даниляк

В середу, 11-го вересня ц. р. п. Єлисавета Даниляк, членка Центральної Управи Організації Українок Канади виїхала зо своєю дочкою Лесею до Риму, Італії, щоб бути приявною на єрейських свяченнях свого сина Романа.

Пані Даниляк є одною з тих ідейних українок, що вміє належно виконувати обов'язки української матері, господині і громадянки. Попри родинні й домашні обов'язки п. Даниляк уміла завжди знайти час і можливість на працю в організації.

Приїхавши 1929 р. до Канади, від перших днів включається у працю Гуртка Української Стрілецької Громади в Торонто, опісля стає членкою Жіночого Т-ва ім. О. Басарабової, що його відтак переіменовано на Організацію Українок Канади. В рядах Відділу ОУК Західнього Торонта несла часто обов'язки членки Управи, також впродовж довгих років очолювала цей Відділ. При тому докладала дуже багато трудів, щоб помогти тим українцям, що опинились в наслідок другої світової війни на скитанні, та з великою посвятою піклувалась тими, які приїжджали зо скитальщини. Від часу Ювілейної Конференції ОУК, а саме від травня 1955 р. виконує обов'язки касирки ЦУ ОУК.

Своєю активністю в рядах ОУК і в рядах церковної організації п. Даниляк давала приклад своїм дітям як належить жити і працювати для свого народу, для Бога і своєї церкви. П-во Даниляки виховали дві дочки: Лесю і Олю та сина Романа.

Беручи приклад від своїх батьків, діти п-ва Даниляків вже від дитинства як учні Рідної Школи брали участь в дитячих імпрезах, учащали на Вищі Освітні Курси, а згодом стали членами МУН, приймаючи пости в Управах. Син Роман очолював Відділ МУН в Західнім Торонто, а також був головою української католицької студентської організації "Обнова", та відзначався великими здібностями і пильністю, здобуваючи медалі так у середній школі як й на університеті в Торонто. Вибравши собі шлях служби Богові, виїхав три роки тому на богословські студії до Риму, де 13-го жовтня ц. р. в Українській Папській Колегії св. Йосафата одержить Тайну Священства.

Ми поділяємо радість п-ва Даниляків, та вітаємо їх як тих, що прикладним вихованням вказали своєму синові вибрати шлях службу Богові й Україні.

Під час свого побуту в Італії п. Даниляк візьме також участь у Світовому Конґресі Католицьких Жінок. Відтак відвідає з дочкою Лесею Еспанію, Францію і інші країни Европи.

Бажаємо обом паням приємної і гарної подорожі та щасливого повороту додому.

Стефанія Савчук

ЗУСТРІЧ З ГАЛИНОЮ КОВАЛЬ

Українське провідне жіноцтво Торонта, Онт., згуртоване в Відділі Комітету Українок Канади, мало приємну нагоду вітати в себе відому громадську діячку з Венесуелі, п. Галину Коваль. Вона приїхала на відвідини до Америки й при цій нагоді загостила також до Канади.

При милій і дружній гутірці та виміні цікавих інформацій про загальне й організоване життя українців в обох країнах та при смачній перекусці час минув мило й цікаво, залишаючи гарне враження в усіх.

Бажаємо п. Коваль щасливого повороту до Венесуелі. **С. Б.**

ЯКІВ ТАНЦЮРА
Лектор Українського Технічного Інституту в Ню Йорку.

Роля вітамінів у житті людини

(Продовження)

В попередній частині цієї статті було умовно визначено які ростини треба вважати вітамінними. Тепер ще залишається зробити маленький перегляд їх у формі окремої таблиці з примітками до неї.

Для більшої точности мусимо сказати, що дуже часто в таблиці будуть зазначатися не самі ростини, а тільки їхні їстивні частини.

Наприклад, не будемо називати яблуні, як садового дерева, а напишемо про яблука, як вітаміновий продукт споживання.

Числа порядкові	Назви рослин, зглядно їх їстивних частин	ВІТАМІНИ Провітамін А (каротін)	B_1	B_2	C	E	K	P
1	Шипшина, польова рожа, дика рожа, собача рожа (Dog rose)	—	*	*	xxx	*	*	xxx
2	Порічки (Currants)	*	x	*	xxx	*	*	xxx
3	Морква (Carrots)	xxx	x	x	x	*	*	x
4	Гарбузи (Pumpkins)	xx	*	*	*	xxx	*	*
5	Яблука (Apples)	x	x	x	xx	*	*	xxx
6	Грушки (Pears)	x	x	x	xx	*	*	*
7	Бросквині (Peaches)	x	x	*	xx	*	*	*
8	Морелі (Apricots)	*	x	x	xx	*	*	*
9	Сливки (Plums)	x	xx	*	xx	*	*	*
10	Черешні (Cherries)	*	*	*	xx	*	*	xxx
11	Полуниці (Strawberry)	*	*	*	xxx	*	*	*
12	Малини (Raspberry)	*	*	*	xxx	*	*	xxx
13	Калина (Cranberry)	*	*	*	xxx	*	*	xxx
14	Цитрина (Lemon)	x	x	x	xxx	*	*	*
15	Помаранчі (Oranges)	x	x	x	xxx	*	*	*
16	Ґрейпфрут (Grapefruit)	—	x	x	xxx	*	*	*
17	Капуста (Cabbage)	*	*	xxx	xxx	*	xx	xx
18	Редька (Radish)	—	x	x	xx	*	*	*
19	Петрушка корінь	—	*	*	x	*	*	*
	листки (Parsley)	x	*	*	xxx	*	*	*
20	Салера корінь	—	x	x	x	*	*	*
	листки (Celery)	x	*	*	xx	*	*	*
21	Пастернак (Parsnip)	*	x	x	xx	*	*	*
22	Помідори (Tomatoes)	xx	x	*	xx	*	*	*
23	Перець (Pepper)	x	*	x	xxx	*	*	*
24	Хрін (Horse radish)	x	*	*	xxx	*	*	*
25	Шпінат (Spinach)	xx	x	*	xx	x	*	*
26	Щавель (Sorrel)	xx	*	*	xxx	*	*	xxx
27	Кріп (Dill)	x	x	*	xxx	*	*	*
28	Горох зелений	xx	*	*	xxx	*	*	*
	сушений (Peas)	x	*	*	xx	*	*	*
29	Фасоля (Beans)	*	x	*	x	*	*	*
30	Біб (Lima beans)	x	x	*	*	*	*	*
31	Цибуля (Onion)	—	x	x	x	*	*	xx
32	Часник (Garlic)	*	*	*	x	*	*	*
33	Картопля (Potatoes)	*	x	x	xx	*	*	*
34	Салата — головки (Lettuce)	xx	xx	*	xxx	x	*	*

ПРИМІТКИ ДО ТАБЛИЦІ

До порядкового числа 1. — Шипшина (дика рожа) всім відомий дикоростучий кущ. Існує декілька відмін ростин. Вітамін С знаходиться в пелюстках квітів і червоній шкірці плодів. Жовте волоскувате насіння має вітамін Р. Червона висушена шкірка вживається як чай приємного кваскуватого смаку.

До числа 2. — Чорні порічки найбільше мають вітамінів, тому вони найцінніші, хоч і пахнуть трохи блощицями.

До числа 3. — Моркву найкраще вживати сирою, а дітям давати у вигляді соку.

(Продовження на стор. 24)

ЛЕСЯ ХРАПЛИВА

ШКОЛА ЖДЕ!

ЧОРНА ТАБЛИЦЯ СУМУЄ —
СМІХУ, ГАМОРУ НЕ ЧУЄ.
І ВІКОНЦЯ ПРОТИ СОНЦЯ
ВИГЛЯДАЮТЬ ПИЛЬНО ВСІ:
ДЕ Ж ЦЕ, ДЕ ЦЕ ШКОЛЯРІ?
ТУЖАТЬ І ЛАВКИ РЯДАМИ
ЗА СВОЇМИ ШКОЛЯРАМИ,
ЩО СИДІЛИ Б І ВЕРТІЛИСЬ,
ПИЛЬНО ВЧИЛИСЯ І ВМІЛИ
І ЧИТАТИ І ПИСАТИ,
РИСУВАТИ І СПІВАТИ,
ЩОБ НЕ БУЛО — МОВ НА ЛИХО! —
ВСЮДИ ТИХО!...

ПАВУЧОК СНУЄ В КУТОЧКУ
ПАВУТИНКУ!
— НЕ СКУЧАЙТЕ, ДОЖИДАЙТЕ
ЩЕ ХОЧ ДНИНКУ!
А ТОДІ З УСІХ ДОМІВ,
ЩО ТУТ НАВКОЛО,
ЗЛИНУТЬ ДІТИ, НАЧЕ БДЖОЛИ —
ВСІ У ШКОЛУ!
З ЗОШИТАМИ, З ОЛІВЦЯМИ І З КНИЖКАМИ...
БУДУТЬ КРИКИ,
СМІХ ВЕЛИКИЙ,
БУДЕ ГАМІР!

◆

Пластун Андрій

Мряка спустилася на Альпи. Великими каплями - сльозами падав дощ. Дошкульний, непривітний, пронизливий.

Капля за каплею, довгим монотонним "чвак-чвак-чвак!"

Я стояв при вікні бараку й дивився в незнану даль.

Смереки спустили віти, береза тремтіла від холоду. Густа біла мряка заслонила гори. Мій зір наповнився тугою. Тугою за чимсь великим, могутнім, за чимсь гарним.

"Чому вуйко Михайло зажурився?" — Спитав мене наш наймолодший таборовик Олекса.

— "Знаєш, думаю про давно минулі дні. Там у рідній Україні. Згадуються ті хвилини, які вимагали чину й відваги. Еге ж, тоді як в ушах шуміли ще звуки гармат та великих смертоносних птиць-літаків".

Олекса перебив:

— "Знаєте вуйку Михайле — я також часом думаю, які ви щасливі, що були пластуном і вояком Української Повстанської Армії. Це мусіло бути щось прекрасного".

— "Так це було! Життя повне небезпек. І витримували тільки ті, що були сильні та здорові не тільки тілом але й характером. Що були строгі, розумні й добрі водночас".

Я замовк на хвилину.

— "Пригадую — було гаряче літо, жита ось-ось вже доспівали. Був час бездощевих млосних літніх днів. В наше село прийшли москалі-комуністи... Ах, як дощ почав тоді падати густо й монотонно" — і я знову попав у задуму.

— "Вуйку Михайле — продовжуйте!"

"Мій друг Андрій був запеклий пластун, ну й як усі пластуни тоді, був повстанцем також. Майже весь час сидів у лісі й помагав боронити наші села від нападу червоних. А тому, що був лікарем, збудував станицю першої помочі в землянці (хата збудована в землі) й сам у ній перебував. У вільний час мешкав у селян.

Москалі дізналися про нього й обсіли хату, де він жив. З важкою бідою вдалося Андрієві втекти в жита, що пишно росли коло хати.

Там він лежав тихенько день і ніч. Майже цілий тиждень. Часом господарі приносили йому їсти, часом мені вдавалося.

Аж одної ночі Андрій не витримав. Дуже захотів пити. Мабуть мав гарячку. Рішив помалу підповзти під хату, зайти в комору й напитися квасного молока. Необережний!

Щасливо дістався до сіней, без шуму відкрив комірку, вже сягнув рукою по молоко, як господар, думаючи, що то москалі, півголосом спитався:

"Хто там?" Андрій відповів і зайшов до кімнати. Та, мабуть, заголосно вони говорили, бо червоні підняли рух. Один з них підійшов до вікна.

— "Хтось проходив тут" — заревів він злісно.

— "Так" — сказав господар з переляку, бо думав, що червоні бачили Андрія й застрелять його. В цій хвилині червоні затрубили на алярм, все заметушилося й вояки, забравши карабіни, побігли в сад і на поле.

— "Ось там він! Там!" — чув Андрій за собою й повз щосили на чотирьох так, як його навчив колись впорядчик - пластун.

— "Далі, все далі" — думав, але й червоні поступали широкою лавою. Доліз Андрій до кіщня жита й рішив перебігти доріжку. Тоді на міст — річку перепливе (як добре що він вміє плавати) — і буде в безпеці. На другому березі починається непроходимий ліс — царство повстанців. Туди червоні не відважаться.

Переплазував дорогу, переліз через кущі ожинника. Шуму.. наробив! Боявся вже, що почують його. Та ні. Щасливо дістався під міст. Відідхнув легко. Ось тепер він скочить у воду, перепливе і — зір його поховзнувся по воді. З німим жахом Андрій завважив у вечірньому відблиску ріки постать червоного вояка з карабіном. Стояв він коло самого моста в тіні дерева й, мабуть, тому Андрій його спершу не побачив. Щастя? Ні, знову впорядчик пригадався. Теренові гри — спостережливість. Скільки тих теренових ігор було! І які різні! Деякі хлопці не любили їх. Він на всі ходив. Ой придалися вони йому тепер. Придалися. Він знав що робити.

Без надуми зірвав декілька зелених віток очерету й поліз у воду. Щось трісло під ногами, заплюскала вода. Постать червоного рухнулася, насторожилася. Він направив карабін у напрямі Андрія. Андрій завмер.

— От тобі й на — подумав він. Невже так близько мети та й прийдеться пропадати? Та нехай уже". І Андрій ліз уперто й тихо глибше у воду, одною рукою притримуючись віток прибережного куща, а другою прикриваючи голову листям, щоб його не було видно.

Ще раз плюск, ще раз шум і все затихло.

Цілу ніч і цілий день простояв Андрій у воді. Чув злісні крикливі лайки червоних вояків, бачив їх сильвети, пізніше зпотворені обличчя. Вони метушилися, перекидаючи кожний кущ, кожне підозріле місце оббивали багнетом. Потім зійшлися на мості пару кроків від нього і лаялися голосно, проявляючи так своє невдоволення.

А Андрій сидів у воді, і слухав, і молився. Молився, щоб Бог йому допоміг витримати до сумерку, тоді перепливе річку і зникне в своєму зеленому царстві-лісі...

— "І вдалося йому вуйку Михайле?" — перебив з нетерплячкою Олекса.

— "Вдалося, друже, вдалося. Пізніше він став командантом цієї частини...

— "А деж він тепер?" — знову не витримав Олекса.

— "Залишився вдома. В Україні. Коли ми востаннє прощалися, казав: — "Ні, Михасю, я не піду на чужину. Рідні поля, ліси, наше село потребують мене. Не можу їх покинути"...

— "Так, Олексо, треба бути відважним, сильним і любити рідний край — ось над чим я роздумував, вдивляючись у холодний пронизливий дощ" — і вуйко Михайло замовк.

Леся Бризгун-Шанта

Т. ДМИТРЕНКО

ПОСЛУШНА КАТРУСЯ

Гей, Катрусю! — кличе мати,
Біжи до крамниці,
Купиш дещо, я тимчасом
Приберу суниці.
Добре, мамо! — відвічає
Катруся чемненько.
Та й побігла, щоб вернутись
З крамниці скоренько.

А крамар її й питає:
Що ж там тобі дати?
А Катруся повідає:
Як же мені знати?!
Мати мені говорила,
Щоб я поспішала,
Та купила у вас дещо,
І назад верталась!

ENGLISH SECTION

VACATION TIME OVER -- BACK TO SCHOOL AND WORK

Every woman—especially a housewife and mother—owes it to herself and her family to take a vacation once a year from her many months of daily routine and home responsibilities. A change of some kind is essential, whether it involves the excitement of a trip to distant places or a rest at some nearby resort.

This summer, some people spent most of their holidays "on the road", stopping off a day or two, here and there, until reaching their destination. Others, remained several weeks by the lake. Away from the hum of the city, with ideal weather conditions, one can spend a most relaxing and pleasant time in a little place near a waterfront.

In such places one has time to enjoy the luxurious beauty of the trees and flowers; to listen to the melodious songs of the birds; to breathe in fresh, invigorating air; to watch the soft fleecy clouds in the sky, or the graceful movements of the sea—gulls; to doze off on the beach, after a cool dpi in the lake, or acquire a suntan in the back yard; to fall sound asleep, cradled by the breeze through the trees or the pitter-patter of gentle rain on the roof.

These beautiful surroundings and the leisurely hours give everyone a chance to think, to read, to chat, to accomplish odds and ends that could not be done in the city. Here, both body and mind are rejuvenated. Here, that tenseness and tired feeling acquired during the rushed winter months, are gone completely. With beauty all around, one has time to appreciate and enjoy it. One experiences the true meaning of "God in Heaven," which is expressed in Tennyson's, Pippa Passes:

The year's at the spring
And day's at the morn;
Morning's at seven;
The hillside's dew-pearled;
The lark's on the wing;
The snail's on the thorn;
God's in his heaven—
All's right with the world!

Yes, indeed; the beautiful sunrise, the outdoor activities under the sunny sky, the glorious sunsets, the long twilight evenings, the many walks along the wave-beaten or calm shore, the myriads of twinkling stars of the night, the cool breeze off the lake, the enchantment of the moonlight are all most enjoyable and impressive. Something about this kind of vacation makes the heart light, the mind relaxed, all troubles small, small hopes high and our prayers to God full of thankfulness.

After a few weeks of this restful and lazy living by the lake, come the preparations for returning to the city. It seems that the day of departure is as exciting as the day of arrival. Indeed, a wonderful summer vacation it was, but so grand to be back home, amongst relatives, neighbours and school pals; frienships and activities are again renewed but with greater vim and vigour. Vacation time is over and now back to routine work and regular schedules.

Now that the children are back for part of the day at school, the mothers resume their duties as members of their various clubs and organizations. Perhaps, they have new ideas to impart to their executives. The fall meetings and social functions begin and their participation in these are greatly needed and welcomed.

Besides work in the home, looking after their children, Ukrainian women, particularly, have a great capacity for doing outside work, which takes form in sponsoring or helping with church teas, dinners and bazaars, contributing to the home and school organizations, helping or assisting members who are directly connected with other organizations like the Good Neighbour's Club, the Community Chest, the Red Feather Drive, etc.

Ukrainian women, everywhere, make a fine contribution to their community life. They are understanding, tolerant, helpful, generous and kind. Thus the whirl of activity following a summer vacation encompasses the efforts of all Ukrainian women who know, that through their part in the various programs, they continue to add to the culture and the life of their country.

May your endeavours and contributions be successful and may we be proud of your achievements the coming year!

Halia Charney

The Parliament of Women

To broaden the minds and sympathies of women, to arouse womanhood out of its selfish indifference and inertia, to bring together women under conditions that would show them that however different in tradiitons, in wealth, in social position and in religious and political opinions they differed, they were equally related to larger interests,—these were the principal incentives in the organizing of the International Council of Women, in Washington, D.C., U.S.A., in 1888.

Since the formation of the International Council of Women, or the Parliament of Women as it is sometimes justly called, many radical changes in the conception of women's rights have occurred. Women have undergone transformation from the status of bond slaves to equal partners in the business and professional life. There is a long and tedious road behind the life of the woman worker, for the period of industrialization brought so many injustices and difficulties. As one woman

from Massachusetts reported at the Council meeting in 1888:

"I ment to the factory when I was 11 years old and worked 14 hours a day. I had a dear mother, who gave me enough to eat, and took good care that I slept enough, and so it did not harm me. I went to the factory in the morning at 5 o'clock, worked 2 hours and then ran out for my breakfast—a half hour perhaps—then back for six hours more, and so the thing went on until 7 o'clock at night." Then women could not make a living anywhere except in a factory. Further she states, "Lots of the best women came to Lowell, women who had not a single hope in the world, widows who were called relicts, old maids whose father had left nothing more than the right to live on the farm as an encumbrance. How hopeless they were! Then they felt the jingle of silver in their pocket for the first time, their heads came erect, and they walked as if on air. And how they spent it! A new life for them had begun."

And so it was that the independence and recognition of women was at stake, and the organizations of the International Council of Wowen set as their purpose and goal to carry forward reforms and protect and promote moral issues.

This year the Triennial Council Meeting of the International Council of Women was held in Montreal, from June 5 to the 15th, under the distinguished patronage of the Rt. Hon. Vincent Massey, Governor General of Canada, and the Hon. Gaspart Fauteux, Lieutenant-Governor of the Province of Quebec. Meeting were held at McGill University, and the conference was opened by the retiring president, Dr. Jeanne Eder of Switzerland. There were 30 countries represented, with delegates from Asia, Africa, Europe, Australia, U.S.A. and Canada.

Countries behind the Iron Curtain are not members of the International Council of Women. Thus Ukraine has had no representation since 1928—when at the congress of I.C.W. in Vienna, the Ukrainian emigration in Europe was represented by Sophia Russova, Western Ukraine by Milena Rudnycka, and Anna Yonker arrived as a Canadian delegate. It was here that the matter of Ukraine was brought forward, and her membership in the International Council of Women was disqualified on "juridicial" grounds.

However, many Ukrainian women from Canada and the United States were present in Montreal. Amongst them were Mrs. Olena Lototsky, of Philadelphia, U.S.A. a member of the American delegation; Mrs. Irena Pawlykowska, and Dr. Natalia Pazuniak, from Our Life magazine; Mrs. Stephania Bubniuk, editor of the Woman's World, Mrs. Dokia Yanda, from the Canadian Farmer and Mrs. Olga Woycenko from Ukrainian Voice; — as Ukrainian press representatives. Mrs. Maria Dyma was present from the Ukrainian Committee — Women's Division; the Ukrainian Women's Organization of Canada was represented by Mrs. Anna Mazurenko, Mrs. Olena Zalizniak, Mrs. Stephania Bubniuk, Mrs. Maria Chaykiwska and Mrs. Olga Storozuk; from the Ukrainian Women's Association were Mrs. S. Wasylyshyn, Pres., Mrs. O. Woycenko, Mrs. K. Miskew, Mrs. L. Sluzar, Mrs. A. Tokarek, Mrs. H. Melnyk, Mrs. P. Shelepiuk and Mrs. A. Taciun; the Ukrainian Women's Catholic League by Mrs. Katherina Crouse.

The program of the Triennal Conference had both business and social aspects. Amongst the social highlights was the lovely banquet given in honour of the delegates of the I.C.W. by the Ukrainian women in Montreal. It was organized by a Committee under the leadership of Mrs. Olena Zalizniak, and very capably assisted by Mrs. Chaykiwska and Mrs. Melnyk. The dinner was held in the Ukrainian National Federation Hall, Sunday evening, June 9th, and presented a very charming atmosphere. As the delegates from the U.S.A., England, France, Switzerland, S. Africa, Australia, New Zealand, Germany and Norway entered, their eyes focussed on the beautiful handicraft, art and literature exhibit, featuring Ukrainian embroidery, ceramics, artists and writers. The round tables were decoratively set with flowers and the delegates were seated intermingled with Canadian and Ukrainian guests. The menu featured Ukrainian dishes, borscht consommé with baked perishky, chicken with varenyki and holubtzi and mushroom gravy, tortes and icecream and coffee. Mrs. Melnyk officiolly welcomed the delegates in English, and Dr. Nebeliuk spoke in French, relating the Ukrainian women's movement and ideals. This truly was a memorable occasion and our gratitude extends to the Ukrainian women in Montreal, who made such an evening possible and unforgettable.

Other impressive activities were the trip by bus to Ottawa with police escort, reception by the Governor General, tour of the Parliament Buildings, tea in the park, and receptions for delegates at various legations in Ottawa. The City of Montreal reception was held at the Chalet atop the mountain, with a beautiful view of the city, where Mayor Drapeau officiated.

Naturally every country has its own specific problem, and it is at the meetings of Standing Committees that delegates learn about the impending difficulties of others, and ideas are discussed and encouragement given. Standing Committess with the I.C.W. and their objectives and programs are:

Arts and Letters: This Committee dealt with questions such as equal opportunities for women in art schools; the artistic education of young people, literature on arts and crafts in public libraries, fight against bad comics and the promotion of good literature for children and young people.

Child Welfare: The Committee discussed family allowances; women police and its effect on juvenile delinquency; supports the activities of UNICEF, studies made on child nutrition, painless childbirth, child care and welfare in rural districts.

Cinema: reported on provision of special films, both educational and entertainment for less developed people — free circulation of children's films.

Education: Proposes civic education for women and in schools, necessity and problem of vocational and technical training of girls—youth clubs—the subject of automation which will bring great economic, social and spiritual changes; adaption of education to increased leisure; extension of compulsory schooling; access of women to education in all levels; education to prevent cruelty to animals.

Health: collaborating with the World Health Organizatoin. Topics under study: mental health of children and adolescents; drug addiction; request to the W.H.O. to carry out research into the "common cold".

Home Economics: education on nutrition — Canada has the largest organized Association of Consumers, which is very influential both in Government and business circles. Mrs. George Klinck of Toronto appointed to the chairmanship of Home Economics.

Housing: Lodgings for the aged, social and technical problems, town planning.

Laws and suffrage: This Committee strives to obtain in fact as well as in law full and equal human rights for all women in all countries, as proclaimed in the Universal Declaration of Human Rights. Franchise is no longer a fighting issue. Most countries now give women the right to vote. Women in Switzerland, however, which has a representation in the I.C.W. still have not the vote, but steps are being taken in that direction.

Migration: deals with preparation of women for migration—exchange of social workers—reunion of migrant families. Resolution adopted with regards to urging governments to receive refugees remaining in the European camps.

Moral Welfare: In 1956 the Executive Committee adopted a resoluiton to request the United Nations to adopt the draft Convention on the he abolition of slavery and servitude as "the matter of prompt eradication of these customs is most urgent if women everywhere are to be given that dignity and worth which the UN Charter recognizes." Topic under study: the social status of the unmarried mother and her child; education for family responsibilities; sexual education and instruction of parents and teachers; education of men and women for marriage.

Peace and International Relations: This Committee strives to support and cooperate with United Nations; support the principles of technical assistance, control of nuclear weapons and tests.

Radio and Television: This Committee works for and defends freedom of speech and free comment on the air nationally and internationally, intensive study of TV programs, adult education through radio and TV.

Trades and Professions: This Committee is working for equal pay in practice; participation of women in job assessment bodies; unemployment benefits; part time work; older women workers.

Elections of new officers brought Madame Marie-Helene Lefaucheux of France as President of the International Council of Women for the next three year term.

Thus, sixty-nine years later, in June 5, 1957, in Montreal, history repeated itself, for the Triennial Conference of the International Council of Women brought together women from the far reaches of the globe, women of different racial backgrounds and social position, different religious denominations, political thinking, for the purpose of linking together ideas and plans for the betterment of living and world conditions.

Anne Mazurenko

ЖІНКА МІНІСТРОМ

Дост. Еллен Фирклов має за собою вже довшу політичну кар'єру. По фаху засвідчений книговод (екавнтент), вона була членкою в міськім уряді в Гемилтоні від 1946 до 1949 року. В 1950 році її вибрано посолкою з консервативної партії до федерального уряду та перевибрано вдруге і втретє в 1953 і 1957 рр. Після успішних виборів у червні ц. р. прем'єр Канади, Джан Діфенбейкер, назначив її державною секретаркою.

Еллен Фирклов в середньому віці (має 52 роки), роджена в Гемилтоні, енерґійна, завжди цікавилася громадськими справами. В парляменті Канади твердо обстоювала закон на жіночу платню за рівну працю жінок з чоловіками. Вона одружена й має одного сина.

Еллен Фирклов, перша жінка міністер — державна секретарка в консервативному уряді Канади

СОФІЯ КОВАЛЬСЬКА-БАРАБАШ

Коли згадаю про п. Софію Ковальську-Барабаш, зараз пригадую собі нашу першу зустріч у Монтреалі на сходинах Ліґи Українських Католицьких Жінок. Мене дуже зацікавила була п. Барабаш, бо з її покійною сестрою Мартусею лучила мене велика приязнь в тернопільській гімназії. (На жаль, ту завжди усміхнену бльондиночку — Мартусю забрала передвчасно смерть в могилу як жертву большевицького терору, полишаючи чоловіка і двоє малих сиріток).

Мене знайомлять з п. Барабаш — вона дивиться на мене своїми добрими очима й ми зразу при першій зустрічі почуваємо себе немов близькими. По часі відбуваємо спільну поїздку до Оттави на похорон бл. п. сен. О. Кисілевської. Розмова в поїзді і побут в Оттаві зблизили мене дуже до цієї небуденної жінки, суспільної української діячки міста Монтреалу.

Пані Софія Ковальська-Барабаш, дочка управителя народньої школи. Народилася в Кобиловолоках, Теребовельського повіту. Завдяки батькам п. Софії було це найбільш свідоме село теребовельщини, з якого вийшли сотні інтеліґенції. В цьому ж селі побачив світ відомий наш поет, Василь Щурат, з яким родина п-ва Ковальських жила у великій приязні. Народню школу покінчила п. Софія в рідному селі. Ліцеальні студії покінчила іспитом зрілости в Перемишлі і в тому ж самому місті доповнила учительську семінарію в 1918 р. та стала учителювати в Кобиловолоках. Цього самого року одружилася з учителем Дмитром Барабашем. За часів польської влади втратила вчительську працю і доперва в 1939 р. під час большевицької влади стала знову вчителювати в Кобиловолоках. Весь час впродовж свого побуту в Кобиловолоках працювала й організувала жіноцтво. Започаткувала також різні курси для дівчат і жінок. В 1944 р. виеміґрувала з чоловіком на Захід.

В Німеччині далі вчителювала в таборі Берхтесґаден, у Баварії та брала ввесь час активну участь у жіночих організаціях.

До Канади, до Монтреалу, прибула п. Барабаш 1948 р. до своїх рідних братів, Ярослава й Богдана Ковальських, відомих добродіїв багатьох українських інституцій. Зараз по приїзді до Монтреалу п. Барабаш включилася в працю жіночих організацій, бо вона належить до жінок, що ніяк не можуть задоволятися життям тільки дому, кухні і домашніх порядків, які вона між іншим взірцево провадить, у неї вищі пориви до суспільних справ. Дуже побожна і скромна з надзвичайно ніжною душею вона завжди змагає до праці для своєї нації, до корисної народньої праці, без найменших амбіцій вибитися понад інших. Працює в ЛУКЖ, як секретарка, повна посвяти і відповідальности, не має конкурентох.

Софія Ковальська-Барабаш

Як педагог виховала вона цілі кадри молодого покоління і не диво, що українські матері, яких дітей вона вчила, згадують її завжди, як учительку — маму для дітвори.

Дай Боже, щоб ще довгі роки п. Софія Барабаш могла так як досі працювати для нашої поневоленої батьківщини і діждалася повороту у вільну й рідну землю.

Лідія Лугова

ВІСТІ СФУЖО

КОНҐРЕС У РИМІ

У дні 29 вересня почнеться в Римі Конґрес Союзу Католицьких Жіночих Організацій. Гаслом конґресу є "Місія католицької жінки в сьогоднішньому світі". У рамках цієї програми конґрес обдумає засоби як протидіяти голодові у світі.

СФУЖО дістала запрошення до участи в цьому конґресі. Відпоручниця СФУЖО, п. Марія Томашівська, предложить праці до теми конґресу. Це є власну працю: "Шлях жінки-католички в СССР" і "Жінка-в'язень в СССР" (авторка — Олександра Сулима) та "Життєвий стандарт селянина в Україні" (авторка — Олена Трофимовська).

ЗВІТ ІЗ КОНҐРЕСУ МЖР В МОНТРЕАЛІ

Через літню пору наші відпоручниці на конґрес Міжнародньої Жіночої Ради не могли зложити звідомлення. Та все ж удалось групі учасниць у дні 2 липня зложити звіт перед членством Союзу Українок Америки у Филаделфії. Промовляли пп. Ірина Павликовська, Олена Лотоцька і д-р Наталя Пазуняк. П. Павликовська з'ясувала історію Міжнародньої Жіночої Ради, п. Лотоцька говорила про перебіг конґресу, а д-р Пазуняк схарактеризувала поодинокі делеґації.

ЧЛЕНКА МУН - "МІСС ТОРОНТО" - НА 1957 РІК

Під час конкурсу краси, що його влаштовує що року торонтонська поліція, проголошено, що на 1957 рік обрано "Місс Торонто" молоду 20-літню українку, п-ну Мар'янну Ленчак. Вона перемогла 51 інших кандидаток, що брали участь у конкурсі краси.

З великою радістю прийняла цю вістку не тільки сама п-на Ленчак (вона розплакалася, коли про те почула), і її родина, але й українське громадянство. Воно горде, що мільйонове місто Торонто репрезентує в ділянці краси українка.

Панна Мар'янна Ленчак уродженка Канади. Вона народилася в Ошаві. Там скінчила Рідну Школу та нераз виступала в різних імпрезах, що їх влаштовувала українська католицька парафія. Пізніше, коли її батьки перенеслися до Торонта, панна Мар'янна включилася в ряди Молодих Українських Націоналістів (МУН) і досі є членкою та бере участь в організаційнім житті МУН. В Торонті працює як моделька. Вона також вчиться співу в Торонтонській консерваторії. Нагороду в сумі $1,000.00, отриману за вирізнення в конкурсі краси цього року, плянує призначити на продовження студій у консерваторії.

Крім цьогорічного титулу "Місс Торонто", п-на Ленчак здобула в останніх роках кілька перемог і титулів, як "Місс Ред Фидер", "Місс Ті оф Канада", "Місс Ланкестер" і ін.

Вітаємо п-ну Мар'янну Ленчак з новим осягом на полі краси та бажаємо їй ще багато більше успіхів у житті.

ТЕҐ-ДЕЙ У ФОРТ ВІЛЛІЯМ

Українська громада у Форт Вілліям від кількох літ постійно переводить, під проводом Управи Відділу Комітету Українок Канади, збірку т. зв. "теґдей" на харитативні цілі Фонду Допомоги Українців Канади, на допомогу українським залишенцям в Европі — хворим, непрацездатним, дітям, сиротам.

Цього року збірка відбулася в суботу, 10 серпня, в передполудневих годинах на вулицях міста й в вечірних годинах при брамах міської виставової площі.

Організацію збірки переводив Відділ Комітету Українок Канади, а участь у збірці взяли всі українські жіночі організації у Форт і Вестфорт Вілліямі, що входять у склад Відділу КУК, а крім цього Т-во Просвіта й Відділ ОУК з Порт Артур.

Українське жіноцтво жертвенно й з посвятою переводило збірку, яка дала гарний вислід у сумі $505.14.

На цьому місці складаємо щиру подяку організаціям й особам, які переводили збірку, зокрема членам українського доросту — молоді, що помагала в збірці, й членам Управи Відділу КУК, що помагали організаційно й обслуговували акцію збірки автами.

Бажаним було б на будуче, щоб усі свідомі й заавансовані в громадськім житті української спільноти громадяни станули здисципліновано до виконання цієї вежливої громадської праці, яка також дала б напевно значно кращі осяги.

За Управу КОМІТЕТУ УКРАЇНОК КАНАДИ:

А. Тацюн, голова **К. Пахолків**, секретарка

ОСОБИСТЕ

Пересилаю цією дорогою щирий привіт п-ву Андрієві й Ользі Заяць з приводу їх родинного свята — 35-ліття подружнього життя.

Замість телеграфічного привіту складаю $5.00 на пресовий фонд "Жіночого Світу".

Ірина Павликовська

ПРО ДОБРЕ ВИХОВАННЯ

Запитання М. С., Балтимор, Мд.:

У прекрасно редаґованому Вашому місячнику "Жіночий Світ" ми мали нагоду та велику приємність познайомитись з багатьома цікавими статтями та звідомленнями, які заторкують життя і дії нашого жіноцтва у світі.

Мило було нам також вичитати там так добрі й вірні зауваги та напрямні в ділянці "Доброго виховання", авторства Ві-Ке-Ма, які у світлі доброго підходу до тієї справи можуть мати вагу й вартість арбітражних вирішень.

Користаючи з цієї нагоди осмілюємось віднестися до Вас з проханням вирішити спірні погляди на може не всім відомі деякі практики в "канонах" товариських взаємин.

Тому, що доволі часто приходиться чути у молодшої ґенерації і середняку слова широко відомої фрази: "Пані мають першенство" і їх примінювано у практиці у випадках і обставинах на думку "старої школи" не завжди "трафно", прохаю вирішити:

1. Чи "домашня" панночка навіть віком більш 20-ти років і хоч би навіть абсольвентка каледжу, на малому домашньому прийнятті (напр. з нагоди свят), може згл. має поквапно користати із лицарського жесту свого столового сусіди-гостя, новомодного арбітра "етикети і елеґанції" і по думці сакраментальних слів згаданої вже фрази бути перша в черзі перед своїми сивоволосим батьком і скажім теж і перед немолодим вуйком чи стриєм?

2. Яка роля панночки вдома при таких оказіях — чи сидіти ввесь час при столі і бавити гостей та споглядати як її вже немолода тета, мотор всього вдома, увихається від кухні до стола, щоб все йшло "складно і ладно"? Чи крім того ще інше її завдання?

Розуміється, ми не хочемо оспорювати самої фрази відносно першенства "дам" чи жінок, але як обсерватори бажали б тільки поспитати чи її примінюється в усіх випадках? Чи не повинні тут мати немале значення різні обставини, напр.: вік, ступінь, споріднення тощо?

Не завжди є можлива добра розв'язка технічного наладнання при подачі присмак кулінарної штуки, бо не завжди прислуга чи хтось інший може обносити їх кожному по черзі. Однак виріжнювання молодих перед їхніми батьками чи навіть старшими членами рідні — виглядає неповажно і незрозуміло.

3. При відході гості прощаються з господарями, переходять біля старшого віком господаревого брата до стоячої позаду панночки дому, прощаються з нею — вертаються до брата і подають йому руку. — Ось і цілий модерний "танок" гостей. Але чи він був у повному порядку?

4. Чи панночки у віку 18 - 20 років, "гайскулерки", при стрічі або переході біля добре їм знайомого віком старшого мужчини мають вичікувати на його поздоровлення, чи перші сказати "добрий день" або якесь інше новомодне "гело"?

5. Гості сидять у гостинній кімнаті, входить знайомий усім старший роками мужчина — вітається з панями і гостем середніх літ, той задержуючи вигідну сидячу позицію на м'якій канапі, простягає (сидячи) руку новоприбулому на повітання. — Чи все було в порядку?

Можна б навести безліч випадків і ситуацій, в яких не вміємо чи не хочемо "себе знайти". Впрочім самі тепер не знаємо і ограничуємось до вище заподаних випадків та прохаємо їх вирішити по лінії нових, модерних "канонів" товариських взаємин епохи атомової бомби.

Відповідь: 1. Не знаю, яку "чергу" маєте на увазі. В сьогоднішніх часах багато суворих формальностей колишньої доби не практикується. Тепер важливим у товаристві є безпосередність, невимушеність, приємне і симпатичне піддержування гарної атмосфери. Тільки на дуже-дуже формальних прийняттях гості стають у чергу парами, щоб увійти до їдальні. Господар із почесною гостею ведуть перед, а гості слідують за ними у такому порядку, в якому їм найбільше вигідно. Господиня разом із почесним (або найважливішим) гостем замикають похід. Одначе такі "процесії" вже майже зовсім виходять з моди. Тільки зараз за господарем дому і почесною гостею решта присутніх свобідно, відрухово організуються в довільні групи і так являються в їдальні. За столом теж якоїсь особливої черги не притримуються. Почесна гостя мусить бути обслужена перша, а всі інші гості одержують свою страву за порядком із рук господині (чи обслуги) і їй теж передають начиня після скінчення обіду.

Очевидно, що кожний мужчина, навіть найбільше сивоволосий, наперед подасть полумисок своїй сусідці (дітей зо старшими за стіл не саджається, хіба в виняткових обставинах) і я певна, що він це зробить ґраціозно і з приємністю, хоч би йому як тряслися руки, бо люди засадничо не люблять, щоб їм на кожному кроці, навіть і при картоплі та капусті, підкреслювати, що вони вже старі!

2. В модерно веденому домі не повинна ніколи заіснувати така ситуація, щоб хтобудь з родини "увихався" в поті чола з кухні до їдальні і навпаки, а хтось інший, як паразит, сидів і заживав усіх благ даної оказії. Наші життєві обставини тепер є зовсім інакші, як колись і розважна господиня дому відповідно повинна змінити й систему своєї домашньої техніки.

В першу чергу, вона запрошує тільки стільки людей, на скільки має начення і місця за столом.

Уважливо плянує таке меню, яке може вже заздалегідь приготовити (очевидно при допомозі "панночки в дома").

Аранжує так усі детайлі подачі, щоб вона, крім одного чи двох разів, не мусіла взагалі від стола вставати. Для цього вона повинна мати один, чи два столики на колісцятах, на яких приміщує зараз біля себе чисте начиня, що їй буде потрібне в тракті прийняття, всі страви, що не мусять бути в кип'ячому стані і залишає місце на брудну посуду.

Розуміється, що "панночка в дома" (донька,

кузинка, сестрінка) повинна їй асистувати в усьому і бути під кожним оглядом помічною. Коли такої нема, тоді господині дому допомагає її чоловік, приятелька чи добра знайома.

3. При відході гості є зобов'язані підійти до господині і господаря дому і з ними персонально попрощатися, одначе вони абсолютно не потребують стискати рук усім іншим гостям, чи оцінювати "на око" хто від кого старший, щоб до нього звернутися скоріше. Тепер люди кермуються радше інтуіцією і безпосередністю, чим якоюсь зафіксованою засадою. Одначе ніколи не зашкодить заждати, щоб жінка, чи старша віком або вища стажем людина була першою в подачі руки і перша висловила чи ваше товариство було їй симпатичне чи ні.

4. Мужчини, вітаючися, ніколи не сидять, тільки завжди підносяться з місця. Жінки не повинні вставати, хіба тоді, коли вітаються з дуже достойною, або багато старшою від себе людиною.

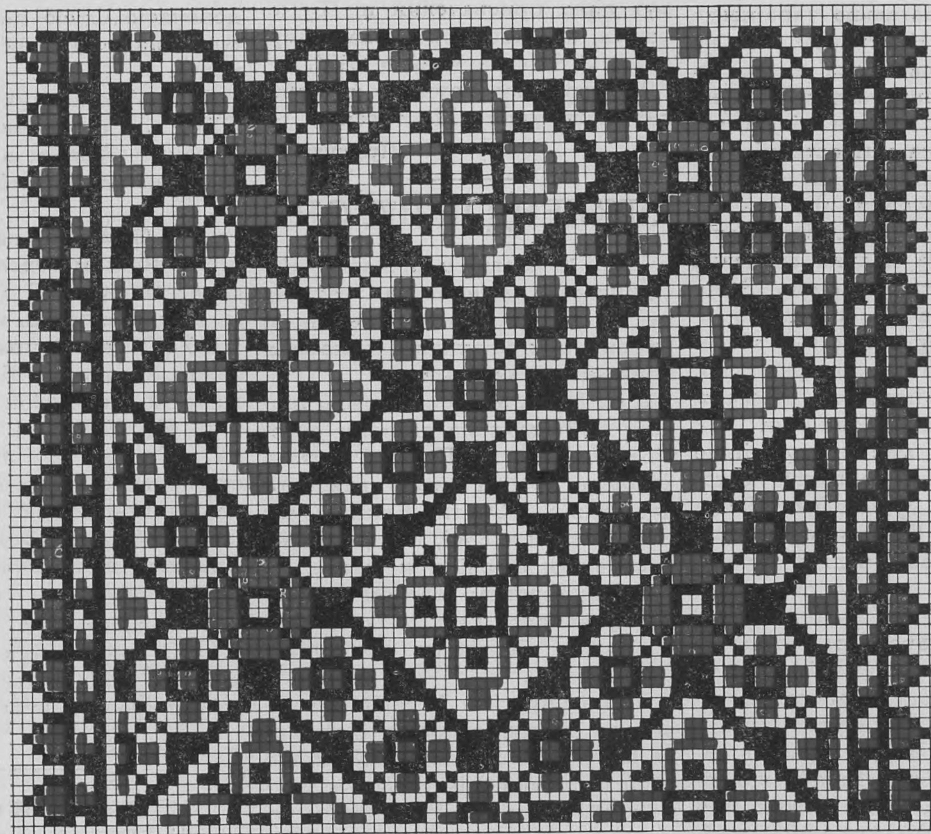
5. Трапляється, що молодші люди ждуть на поздоровлення старшої, але це не тому, що вони зле виховані, або не шанують старших, тільки навпаки, вони в цей спосіб дають старшій людині нагоду виявити волю чи вона хоче їх знати чи ні. Однак, засадничо, як я вже нераз повторяла, головною інтенцією сучасного товариського співжиття є цілковите викорінення снобізму, загумінковости і штучности. Зате в родинному крузі можна собі заводити такі правила і порядки, які кому подобаються, але не треба при тім забувати, що добре виховання, як і милосердя починаються завжди від нас самих.

Ві-Ке-Ма

ВІДІЙШЛА У ВІЧНІСТЬ

Надійшла вістка, що в Польщі померла цього року ранньою весною остання з живучих співробітниць "Першого Вінка", Михайлина Рошкевич-Іванець. Вона померла в домі свого покійного сина, д-ра Івана Іванця, проживши 98 років. Хай земля буде Їй пером!

ВИШИВКА НА ЧОЛОВІЧУ СОРОЧКУ

До цього часу ми брали вишивки на сорочки, які мали розріз по середині і вишивка була поміщена по обидва боки розрізу і її вишивали на тому самому полотні.

Тепер подаємо вишивку, яку вишивають на окремому куску полотна і нашивають посередині спереду грудей сорочки. Розріз іде під вишивкою посередині, або трохи збоку, а запинається на ґудзики, які знаходяться під вишивкою і яких не видно.

Комір і дуди вишивають також окремо і нашивають зверху. Дуди роблять по ширині руки (зап'ястя), які застібають на ґудзики. На комір і дуди можна взяти частину з поданої тут вишивки. Можна брати й іншу, геометричного орнаменту.

Катерина Антонович

Організація Українок Канади

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛІВ ОУК

МОНТРЕАЛ, КВ.

"Громадська праця кожної з нас це краплина в морі. Коли тих краплин є багато, то вони об'єднуються і творять струмочки, ріки, а відтак і саме море".

Це слова п. Надії Небелюк висловлені 26 серпня 1957 р. до членок ОУК та гостей, що зійшлися в домівці УНО на прощальний вечір, влаштований для п. Н. Небелюк перед її від'їздом з Монтреалу до Саскатуну.

Пані Н. Небелюк під час свого кількалітнього перебування в Монтреалі вложила багато праці в ОУК як і в загально українське життя міста Монтреалу. Чи не найбільше залишаться в пам'яті мешканців Монтреалу її солідно опрацьовані і завжди цікаві доповіді. Ось і на цім останнім вечорі в Монтреалі п. Н. Небелюк виголосила доповідь про завдання української жінки. Прелеґентка підкреслила велике значення зорганізованого жіноцтва. Звернула увагу на те, що жінка — працюючи в організації — збагачує своє знання, поширює свій світогляд, обмінюється думками зо своїми співробітницями і в наслідок того має змогу ліпше виконувати свої обов'язки матері, дружини і громадянки. Дальше говорила бесідниця, що всі жінки разом об'єднані в організації творять велику силу, яка позначилася хоч би під час недавного Міжнародного Жіночого Конґресу, де зорганізоване українське жіноцтво міста Монтреалу гостило делеґаток різних країн. На очах видно було як танули леди; деякі з гостей, що нічого або дуже мало знали про Україну, вийшли наскрізь зацікавлені, ба навіть перейняті українською проблемою.

Пані Н. Небелюк закликала зорганізоване жіноцтво до апостольської праці серед незорганізованого жіноцтва.

Пані О. Залізняк поділилася з присутніми своїми враженнями з першої зустрічі з п. Н. Небелюк, підкреслюючи багатство знання, а заразом велику скромність її особи.

Від членок ОУК прощала п. Н. Небелюк голова Відділу п. М. Чайківська.

Голова Філії УНО, п. П. Гриневич у своїм прощальнім слові передав привіт для чоловіка, д-ра Небелюка, що разом зо своєю дружиною віддано працював в українській монтреальській громаді.

Від УСГ прощав п. Н. Небелюк голова Відділу, п. П. Ґенґало.

Дуже милою несподіванкою був вірш присвячений п. Н. Небелюк, що його відчитала авторка, п. О. Кальба, членка ОУК.

На пам'ятку вручено п. Небелюк подарунок з Монтреалу.

Присутня

КІРКЛЕНД ЛЕЙК, ОНТ.

У дні 15 червня ц. р. в залі УНО відбулася несподівана гостина для п. Болехівської з нагоди її уродин, при співучасті численних приятелів і знайомих.

Пані Болехівська є головою Відділу ОУК та веде активну організаційну працю. По втраті свого чоловіка зуміла гарно виховати двох синів — Олега і Клима. Олег є дентистом в Бері, Онт., а Клим в середній школі при матері.

За прибраним столом засіли присутні гості, яких п. Ґрицишин попросив відспівати многоліття солензантці.

По перекусці п. А. Музичка побажала щастя, здоров'я і вручила дарунок п. Болехівській, за що вона сердечно всім подякувала.

Як звичайно на такім прийнятті водиться, не забуто також про "Жіночий Світ" і переведено збірку в сумі $23.80 на пресовий фонд. Жертви зложили: по $2.00 — пані Болехівська; по $1.00 — д-р Болехівський, пп. Грицишин, Завалій, Харченко, Товтрівська, Костецький, Гостенко, Фелесевич, Музичка, Семенюк, Гаврилюк, Петрукевич, Сеник, Природович, Бабій; по $0.50 — пп. Дудка, Федерчук, Когут, Стратула, Лесівська, Козимчук, Марушка, Ришитило, Федак, Возьний, Н. Н., Танцюра; по $0.25 — пп. Урбан, Швидак, Козуб. Всім жертводавцям щира подяка, а п. Болехівській дай Боже прожити багато літ.

Славка Бабій

ФОРТ ВІЛІЯМ, ОНТ.

Дня 5-го вересня 1957 р. членки ОУК, члени УНО, сусіди й знайомі зійшлися в домі УНО, щоб попрощати п. К. Николайчук з її донечкою Олею перед їхнім виїздом на постійний побут до Торонта.

Пані Николайчук належала до ОУК від основання Організації Українок Канади в Форт Вілям, також нераз буа вибрана до Управи.

Пані С. Заблоцька відкрила вечірок кількома словами й попросила голову Філії УНО до слова. П. Хам, прощаючи п. Николайчук від УНО дав їй признання за активну працю. Від КУК промовляли п. О. Тацюн і п. П. Михайлишин, від ОУК п. М. Холодило. Вона побажала п. Николайчук щастя і здоров'я на новому місці, опісля промовила до збірки на пресовий фонд "Жіночого Світу". Присутні відгукнулися на її заклик і зложили на ту ціль $20.70.

На закінчення п. А. Хам передала п. Николайчук гарний дарунок від усіх гостей, за що вона всім щиро подякувала.

Присутня

ОСОБИСТЕ

З жалем довідуємось, що п. Анастасія Божок, членка гемилтонського Відділу ОУК, кол. членка ЦУ ОУК і піонерка нашої організації та дружина теп. голови КЕ УНО, п. П. Божка, лежить хвора в лічниці в Гемилтоні. Бажаємо щиро п. Божок скорого й повного видужання. — Ред.

КУТОК ЛЮБИТЕЛІВ КВІТІВ

ПРО КРАСУ Й ЛЮБОВ КВІТІВ

(СЛОВО ДО ЖІНОЦТВА В КЛІВЛЕНДІ)

Кожна людина тужить за красою. Кожна людська істота мріє в глибині душі про красу і щастя.

Крім материнства, найважніша роля жінки в суспільному житті — це роля творця краси

Через перевантаження клопотами щоденного життя ми тратимо дуже багато з краси, що є довкола нас.

Багато краси є в колисковій пісні матері, в поезії, в явищах природи, у сміху, у приязному слові, в музиці, в спокої й тиші церковного притвору — і квітах, цих безмовних ростинок витвору Всемогутнього Творця.

Як жінка — творець краси, не може любити квітів? Жінка, що додає життю чару й щастя своєю ніжністю, не може обійтися без співтворця краси природи — гарної чи запашної квітки.

Впродовж довгих років мого вчителювання в жіночих школах і при тісній співпраці з Союзом Українок у Перемишлі й у Львові — я ніколи не зустрічав жінки, що була б байдужа до квітів.

Одні захоплюються ними, другі відчувають приємність мати квітку в себе, інші милуються цими прегарними дарами нашої багатої природи.

Ні вік, ні стан, ні матеріяльні чи соціяльні умовини життя не мають ніякого значення для того, щоб любити квіти.

Любов до квітів є доступна всім.

Я стрічав жебрачку-каліку, що піднесла на вулиці кимсь викинену зів'ялу квітку, притулила її до уст і сховала в лахмітях на грудях.

Я знаю жінок, які пристрасно люблять квіти, не можуть без них обійтися, витрачають поважні суми на прикраси свого дому. Ось у мене в руках лист від багатої фармерки з Вірджинії, де я працював як садівник. Вона має 7-ро дітей, має великі обов'язки в хаті, в суспільному житті, але завжди милується в квітах, поширює свій куток квітів і радиться в реалізованні її широких плянів.

Вже минуло шість літ моєї співпраці з журналом "Жіночий Світ", де веду куток любителів квітів. Я дістав чимало цікавих листів. Одна пані пише так: "Я так люблю квіти, що без них жити не можу. Я вийду заміж за людину, що також любить квіти й природу. Бачу що Ви так само любите квіти, як я. Ви певно молодий, бо тільки молоді можуть так любити квіти, як Ви описуєте".

Я мусів призначитися, що вже є старий і боронити, що любов до квітів й природи доступна не тільки молодим, а й нам, старим.

Пристрасно любили квіти мої дві померлі приятельки: сен. Олена Кисілевська і проф. Ольга Ціпановська з Перемишля. Вже по 80 літах свого трудолюбивого життя пок. О. Кисілевська плекала троянди і зверталася до мене за порадами. Пок. О. Ціпановська рідко коли виходила з хати без прикраси — живої квітки на убранні, хоч мала понад 70 літ життя.

***

Коли на дворі мороз, коли сніг замінив радісну зелень, коли квітів немає і дерева стоять без листків — тоді навіть байдужі люди з сумом згадують літо і з ніжністю дивляться на ростинки, що стоять на вікні.

Любити квіти не важко. Далеко труднішe їх пізнати та їх доглядати.

Зараз кімнатне квітознавство незвичайно поширене. Немає вікон, де не побачили б фікусів, пальм, філадендронів, особливо пеларгоній та інших квітів.

Специяльною селекцією, добором, виплекано багатий асортимент квітів, які можуть рости в кімнатах і задовольнити найбільш вибагливого аматора.

У нас здебільшого температура кімнат більш менш відповідна, т. є 14 - 20 Ц. або 60 - 70 Ф. Є досить двоокису вугля, так потрібного для поживи, є вогкість, але завжди мало СВІТЛА.

Багато наших прегарних полевих і лісових квітів не можуть рости в кімнатах, бо їм мало світла. Ці квіти тратять зимою листя і потребують низької температури для їх дальшого розвою.

Далеко краще надаються до плекання в кімнатах ростини з далеких пустинь і тропиків. Вони в кімнатах знайшли більш-менш підходящі умови життя й нагороджують нас своєю красою і зеленою листвою цілий рік.

В тропічних лісах тепло, вогко й мало світла, там листки не опадають і такі квіти особливо для нас цінні.

Гірше з тими ростинами, які походять з субтропічної полоси, де є ярке сонце і де є на короткий час обниження температури.

Всі вони трохи "хворіють" зимою в кімнатах, витягаються і деякі листки жовтіють, але з весною знову приходять до гарного вигляду.

Тропікальні й субтропікальні ростини, як правило ніколи не дають квітів, а як цвітуть, то без штучного опилення ніколи не дають овочів.

Це є дуже важна увага, бо з тої причини такі кімнатні квіти розмножуються веґетативним шляхом, т. є черенкуванням або відкладами, а не через насіння.

Зовсім легко зібрати на вікні цілу колекцію найцікавіших ростин, які захоплять нас, викличуть зацікавлення, бажання спостерігати й розуміти їх життя.

В кімнатах також можна плекати на карликових підщепах (айварайка) грушки, яблуні, сливки, вишні, навіть виноград й ягідні кущі.

Відомі нам помідори, що колись їх плекали в кімнатах, як декоративну ростину з прегарними овочами (помідор означає — золоте яблуко).

Хто плекає квіти в кімнатах, або в городі-садка повинен заглянути до "пашпорта" кожної квітки. Знати її назву, звідки походить, як росте, яку дає користь, які має вимоги для свого правильного розвитку. Треба знати життя кожної ростини в її природних умовинах і намагатися зробити все, щоб якнайкраще пристосуватися до їх вимог, щоб умілою рукою кермувати життям ростинного світу.

Найкраще всього починати запізнаватися з простими, витривалими і невибагливими ростинами. З ними легко давати собі раду. Далі переходити до все гарніших, вибагливіших й труднíше плеканих представників далеких країн, бо з тих країн прийшли найкращі кімнатні ростини.

Для всіх кімнатних квітів можуть служити такі загальні поради: квіти потребують **світла, повітря, вогкости й поживи з грунту.**

Леонід Бачинський

РОЛЯ ВІТАМІНІВ У ЖИТТІ ЛЮДИНИ

(Продовження з стор. 12)

До числа 4. — Всі сорти гарбузів бідні на вітаміни. Тільки олія з гарбузового насіння має багато вітаміна Е.

До числа 17. — Найбільше вітамінів має червона капуста і калярепа.

До числа 22. — Повноцінними на вітаміни та смачнішими бувають тільки ті помідори, які дозрівають вповні на кущі.

До числа 28. — Впродовж одного дня зо шпінаку в кімнатній температурі втрачається багато вітаміна С.

До числа 34. — коли тримати салату 1 - 2 дні в хатній температурі, скількість вітаміна С сильно зменшується. (Кінець буде)

КУХОВАРСЬКІ ПОРАДИ

ВОЛОВА ПЕЧЕНЯ З КАРТОПЛЕЮ

4-5 ф. м'яса ("риб ровст")	2 горнятка води
6-8 картопель	сіль і перець до смаку
4 ложки муки	

Обтерти м'ясо чистим вогким платком, покласти до низького посуду товщем догори, посолити й поперчити до смаку й пекти в печі при температурі 325 Ф. (піч наперед нагріти до цієї температури). М'яса не накривати і не додавати до нього води й товщу. Пекти 2 і ½ години. Звичайно рахується ½ години часу на 1 ф. м'яса, хоч може бути й менше, залежно яке м'ясо хто любить.

Перед 1½ години, поки печеня буде готова, додати обібрану картоплю (можна додати й моркву та іншу городину) та полити соком з м'яса. Картоплю треба обертати кілька разів та поливати соком поки буде готова. Можна й підварити картоплю, тоді дати її до м'яса пізніше.

Готову печеню вибрати на гарячу тарілку. Товщ відцідити, залишаючи ¼ горнятка в посуді. Додати муку і зарум'янити, мішаючи постійно, щоб мука не пригоріла. Додати воду, замішати та варити на легкому вогні, аж зробиться густавий, одностайний сос. Посолити й поперчити до смаку. Подавати зразу з печенею і картоплею на стіл. Як додаткову городину можна подати ще бурячки, квашені огірки й зелену салату.

ТІСТЕЧКА З РУМОМ

½ ф. ванілевих бішкоптів ("ванила вийферс")	½ горнятка рідкого кукурудзяного сиропу ("корн сироп")
1 горнятко дрібно посічених оріхів	¼ горнятка руму
2 ложки какао	спорошкований цукор ("айсінґ шуґар")

Розтачати валком бішкопти (повинно бути 1½ горнятка міленьких кришок). Всипати до миски, додати решту складників без цукру та замішати разом. Обсипати руки спорошкованим цукром і виробляти тістечка у формі малих кульок. Поскладати на стільницю й залишити на годину, щоб просохли. Тоді кожну кульку обсипати ще раз спорошкованим цукром. Переховувати в щільно закритому посуді.

ГАРБУЗОВИЙ ПАЙ

1 горнятко звареного й перетертого через ситко гарбуза	1½ ложечки імбиру ("джінджер")
1 горнятко жовтого цукру	1 ложечка цинамону
½ ложечки мушкаталової галки ("нат меґ")	3 легко вбиті яйця
	1 горнятко густого свіжого або евапорованого молока (з "кена")

Сполучити всі складники разом в одностайну масу. Вистелити тістом, яке звичайно робиться на пай, круглу форму ("пай плейт"). Вилити на тісто гарбузову масу та пекти 10 хвилин в гарячій печі при температурі 425 Ф., а відтак 35 хвилин при температурі 350 Ф. Подавати з вбитою солодкою сметаною з цукром і дрібкою мушкаталової галки до смаку.

САЛАТА З ШАТКОВАНОЇ КАПУСТИ

4 горнятка дрібно шаткованої капусти	1 ложечка селерового насіння
4 зелені цибульки, дрібно покришені	¼ горнятка легкого оцту
1 біла, дрібно пошаткована бруква	2 ложки цукру
	сіль і перець до смаку

Залишити пошатковану капусту з годину в леді, щоб зробилася крихка. Добре відцідити з води, додати решту складників, замішати й подавати до м'яса. Як хто любить, можна ще додати покраяні в чвертки 2 - 3 помідори й один зелений перець, покраяний у пасочки.

ПРЕСОВИЙ ФОНД "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

С. Бабій, Кіркдендлейк, Онт. (з прийняття для п. Болехівської)	$23.80
М. Косіковська, Виндсор Онт.)з прийняття в честь д-ра Р. Яворського)	11.00
О. Гладун, Едмонтон, Алта. (з уродин п. Куць)	9.00
ОУК, Ванкувер, Б. К. (зо Свята Матері й Батька)	8.00
ОУК, Вал Дор, Кв. (з прийняття в п-ва Борсуків)	5.00
П-во Г. і М. Сенюки, Саскатун, Саск. (з нагоди подружжя своєї дочки Орисі	5.00
О. Сукованченко, Рочестер, Н. Й.	2.00
І. Шпилька, Корнвал, Онт.	2.00
А. Вовончак, Виндсор, Онт.	1.00
А. Квас, Ексшов, Алта.	1.00
Л. Мартинюк, Гемилтон, Онт.	1.00
О. Семенюк, Кіркдендлейк, Онт.	1.00
М Слюзар-Листок, Торонто, Онт.	1.00
А. Цебринська, Порт Робінсон, Онт.	1.00

(Далі буде)

Всім жертводавцям щира подяка від Адміністрації "Жіночого Світу".

КУЛЬТУРНА ІМПРЕЗА У ВІННІПЕҐУ

Заходом Відділу Комітету Українок Канади у Вінніпеґу відбудеться 20 жовтня ц. р. в 3 год. по полудні в Народнім Домі при Борозс вул. відзначення 70-ліття появи жіночого альманаха "Перший вінок" виставкою жіночої преси й видань з доповіддю та концерковною програмою. Наприкінці буде чайне прийняття для всіх. Підготовкою імпрези займається культурно - освітня референтура при Відділі КУК під головуванням енергійної п. С. Залозецької.

Відділ КУК прохає взяти численну участь українського громадянства у своїй першій імпрезі в новому сезоні праці.

ПРИКЛАД ГІДНИЙ НАСЛІДУВАННЯ

(На увагу передплатницям)

Хоч Різдво ще далеко, то п. Марія Кукіз з Клівленду, Огайо, ЗДА, вже подумала про цінний і тривалий подарунок для своїх знайомих — пп. Є. Владики, О. Березюк і А. Ольхової — та задалегідь передплатила для них журнал "Жіночий Світ".

З приємністю вітаємо цей культурний вчинок п. Кукіз та одночасно просимо всіх передплатниць наслідувати приклад п. Кукіз. Замість звичайного дарунка зробіть Вашій рідні і друзям цього року надзвичайний подарунок. Переплатіть для них "Жіночий Світ", що приходитиме до них кожного місяця та не тільки їх розважатиме, але ще й Вас пригадуватиме.

Передплату в сумі $3.00 з заподанням точних адрес присилайте негайно до Адміністрації "Ж. С" на адресу:

"WOMAN'S WORLD"
Box 791, Winnipeg, Man., Canada

ПРОХАННЯ ДО ПЕРЕДПЛАТНИЦЬ "ЖІНОЧОГО СВІТУ"

Прохаємо шановних передплатниць "Ж. С." не чекати на пригадки, а самим вирівнювати вчасно свої передплати. При кожній адресі є подана дата, доки вирівняна передплата. Передплата на один рік коштує $3.00. На зміну адреси долучувати 10 центів. До особистих чеків з-поза Вінніпеґу треба додати 15 центів на змінне.

Просимо мати на увазі, що журнал "Жіночий Світ" спирається виключно на заплачених передплатах і тому невчасне вплачування передплат завжди відбивається від'ємно на видавництві.

Хто не бажає далі передплачувати журналу, повинен негайно повідомити про те Адміністрацію, вирівнюючи одночасно заборгування. Хай не буде ні одної передплатниці, що читала б журнал "на кредит"! Адміністрація "Ж. С."

B49903

MRS. A. CHOMIAK,
10440 - 152 ST.,
EDMONTON, ALTA.

AUG.57